

Tanulható példaképek

Az Ószövetségben maga a példakép fogalma szó szerint nem szerepel, helyette a Szentírás a minta fogalmát használja.

📖 4-5. oldal

Elődeink nyomában...

Korunk legjellemzőbb, közösségeket érintő problémája, hogy nem tudunk emlékezni. Lehet és kell is tanulni az öregektől.

📖 6-7. oldal

„A drogosok tanítottak szeretni”

Fejér Domonkos egy 24 éves, étellel és hittel teli fiatal, aki nap mint nap megéli az Istenre való hagyatkozást. Misszionárius Brazíliában.

📖 14-15. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2022. JÚLIUS • 33. évf. 13-14. szám • Ára 5 lej

Az egyház 22-es csapdája

Joseph Heller A 22-es csapdája című satirikus történelmi regényében egy olyan helyzetet dolgoz fel, amelyben a megoldás lehetőségei kizárják a megoldást. A népszerű regény címe a megjelenése óta az olyan kilátástalan helyzetek kifejezéséül szolgál, amelyekben az egymásnak kölcsönösen ellentmondó feltételek ellehetetlenítik a megoldást.

Az életvitelünk, a mindennapi viselkedésünk, a beszédünk, a másokhoz való viszonyunk, a bűnnel szembeni magatartásunk árulkodik rólunk. Egy istentisztelet emelkedett hangulatában könnyen fogadunk örök hűséget Istennek, de a mindennapok furmányos szituációiban nem tudjuk tökéletesen betartani az Úrnak tett ígéretünket. Olyankor, önmagunkat mentetgetve, különböző kibúvókat keresünk, mondván, hogy a lónak is négy lába van, mégis megbotlik, vagy az vesse ránk az első követ, aki nem vétkes, és néha könnyűszerrel takarozunk a Forrest Gump című film egyik ismertté vált mondatával: „Kegyes hazugság nem árt senkinek.”

Hittel valljuk, hogy az egyház Krisztus teste, amelybe élő kövekként lelkileg beépülhetünk. Ugyanakkor formai szempontoknak is meg kell felelnie, így szükség van az intézményesítésre is. Sokak véleménye, hogy az egyház ne politizáljon, de mindig álljon ki a jó ügy mellett, és természetesen a hitvallásunk értelmében tisztelni kell a törvényes többséget is.

(Folytatás a 2. oldalon)

Egyházkerületi gyógyfürdőt avattak Hegyközszentmiklóson

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület lelkészszentelő közgyűlését követően, 2022. június 10-én délután ünnepélyes keretek között adták át az elsőre szokatlannak hangzó egyházi célú épületet.

Farkas Zsolt, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület közigazgatási előadótanácsosa köszöntő beszédében kitért arra, hogy az utóbbi esztendőök óvoda-, bölcsőde-, templom- és gyülekezeti ház avatása után a mostani átadás egy különleges alkalom, hiszen egy ilyen jellegű beruházás nem megszokott egy egyházkerület részéről. Már az ötlet hallatán többen megfogalmazták azt a véleményt, miszerint a megvalósítás összegét lehetett volna diakóniára, szeretetszolgálatra vagy egyéb hitből fakadó munkára

fordítani, ami jobban illeszkedik az egyházi tevékenységbe.

Az előadótanácsos kihangsúlyozta, hogy a strand és gyógyfürdő forrásteremtő beruházás, ami megléte nélkül nem lehet sem diakóniai, sem missziói munkát folytatni. Így lesz alap, így lesz jövődó, amiért Istent illeti a dicsőség!

Beszédében köszöntötte, majd méltatta Cseke Attila fejlesztési miniszter áldásos munkáját, Kiss-Parciu Péter támogatását, aki a magyarországi regionális és határ menti gazdaságfejlesztésért felelős helyettes államtitkárként nyújtott segítséget a megvalósításban, illetve Béres Csaba székelyhídi polgármester baráti segítségét is megköszönte.

TOKÁR SÁNDOR

www.facebook.com/harangszo

Az egyház 22-es csapdája

(Folytatás a 1. oldalról)

Ha egy lelkipásztor túl konzervatív, akkor korlátolt és rugalmatlan. Ha a lelkész közvetlen, fesztelen, és átlépi a társadalmi konvenciókat, akkor egyesek megkérdőjelezzik a hivatástudatát. Ha a keresztyén ember tisztesszegénységben él, akkor nem elég iparkodó. Ha viszont módos, akkor képmutató, mert a mennyei kincsek fontosabbak a földieknél.

A keresztyén egyházat sok helyen üldözik, ahol pedig gond nélkül élhetik a hitüket az emberek, ott az elhidegülés és a közöny rombol. Ezért egyre hangsúlyosabb szerepe van az „emberhalászatnak”.

Erre a feladatra hívta el Jézus a tanítványokat, és ma is ez a feladatunk. Csakhogy nem az egyház az egyetlen „emberhalász”. A tömegek csoportokba sorolása fontos gazdasági tényezővé vált. Az ilyen jellegű toborzás mögött jelentős pszichológiai, szociológiai és marketinges tudás áll.

Ezeknek a módszereknek a sikere kéz-zelfogható és számokkal kimutatható, ebből adódóan az egyház is megpróbál hasonló eszközökkel élni, mondván: így lehet elérni az embereket. Van tehát alternatív istentisztelet és bibliaóra, keresztyén könnyűzene és drámajátékok, kávézós evangelizáció és még számos újítás. Nem kérdőjelezem meg ezek szükségességét és hasznosságát, de fel kell ismerni a kockázatot is. Akkor van baj, ha az „emberhalászat” a személyes sikerünket növeli és nem az Isten dicsőségét.

A krisztusi megbízatásunk világos: tanítványokká kell tenni minden népeket. De milyen áron? Akiket a jó hangulat, a szórakozás, a pszichológiai trükkök, a marketinges fogások hoznak be a gyülekezetbe, azok tanítványokká is lesznek, vagy csak egyháztagokká? Ugyanez a kérdés azokra is vonatkozik, akik a népegyházi keretekkel megelégszenek és azt mondják, hogy azért fizetik a járulékot, mert tartozni kell valahová, és a keresztesítés, konfirmálás, egyházi esküvő azért kell, mert úgy illik.

Ez a dilemma nem új keletű az egyházban. Már Pál is feltette a kérdést: „Mert most embereknek engedek vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Mert ha még embereknek igyekeznék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgálója” (Gal 1,10). Kérjük a Szentlélek vezetését, hogy az egyházi életünk által Isten nevére dicsőség, mireánk pedig áldás szálljon.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN BÉLA

Jézus, mint példakép

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és lelketek nyugalmat talál” (Mt 11,29).

Sztárok, celebek, mozicsillagok, hírességek, világhírű sportolók, zenészek, bloggerek és vloggerek – mind megegyeznek abban, hogy hatalmas a követőik tábora, s azok példaképként tekintenek rájuk. Ezek a népszerű emberek nagymértékben meghatározzák a divatot és a viselkedést. Ők irányozzák elő – többnyire a fiataloknak –, hogy mi „a menő, a trendi, a csúcs, az überkirály, a pópec”.

IGAZI KORLÁTOK NÉLKÜL

A népszerűségért folytatott versenyben hatalmas a küzdelem, s a versenyzők már nem válogatnak az eszközökben. Nem korlátozza őket sem erkölcs, sem tisztesség, sem etika, ám itt hozzá kell tennem, hogy tisztelet a kivételnek.

Felmerül a kérdés, hogy egy ilyen világban Jézus mennyire lehet példakép. Ő nem sorsol ki vagyonokat a követői között, de megváltotta őket a kárhozattól, és örök életet ajándékozott nekik. Nem diktálja nekünk a divatot, de segít felöltözni „a könyörületesség, jóságosság, alázatosság, szelídség, türelmet” (Kol 3,12). Ékszerek helyett igát ad, vagányság helyett szelídséget, nagyképűség helyett alázatot, szorongás helyett lelki nyugalmat.

Egy sztármenedzser azt mondaná erre, hogy ez nem kelendő a piacon, és feltétlenül szükség lenne profilváltásra a siker érdekében. Csakhogy Jézus nem azt mondja, hogy mi tanítsuk őt, hanem azt, hogy mi tanuljunk tőle.

A tanulás első lépése, hogy vegyük magunkra Jézus igáját. Vele egy igában oda megyünk, ahova ő, és azt tesszük, amit ő. A

hit és cselekedet összetartozásának tökéletes kiábrázolása ez. Krisztussal egy igában nem lehetünk mozdulatlanok, hisz vele együtt kell haladnunk. De nem mi szabjuk meg neki az irányt, mert neki „adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28,18). Csak hittel tudunk megmaradni mellette, és azzal a bizalommal, hogy vele együtt jó irányba tart az életünk.

MEGÉRI?!

Az igát viszont fel lehet venni, és le is lehet tenni. A személyes döntésünk, hogy mit választunk, ugyanis Jézus nem láncol minket magához. Ha viszont hajlandók vagyunk magunkra venni az ő igáját, akkor meg kell tanulnunk szelídséget és alázatosnak lenni. Szóval ez nem valami velünk született tulajdonság, hanem olyan, amit tanulnunk kell. Nyugalomra ad okot, hogy a legjobb tanítómesterünk van, Jézus Krisztus. Tőle tanulhatjuk meg a valódi szelídséget és alázatosságot, ami nem jelent egyet a szolgálékúséggal vagy a megalkuvással. Jézus példaképként áll elénk, akitől elsajátíthatjuk azokat az értékeket, amelyek nem változnak a divat szeszélyei szerint.

A példaképek követésének mindig van valami jutalma, mint például az elismerés, a mások általi dicséret vagy méltatás. Jézus ezzel ellentétben lelki nyugalmat ad. Én úgy látom, hogy ebből nagy a hiány manapság. Általánosnak mondható szorongás és aggodalom lett úrrá az emberek többségén. Az okokat nem is szükséges megemlítenem. Ennél sokkal fontosabb meghallanunk, hogy az áhított nyugalom és megbékélés Jézus mellett van, csak merjük magunkra venni az ő igáját, és tanuljuk meg tőle a szelídséget és alázatosságot. Válasszunk jó példaképet magunknak!

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN BÉLA

A tanítványok küldetése

„Ti vagytok a föld sója. ... Ti vagytok a világ világossága. ...” (Mt 5,13–14).

Mi a „só” szerepe? A só egyik fontos szerepe, hogy tartósít, konzervál, megőriz a romlástól. Van, ahol ma is így tartósítják a nyers húst: besózzák és felfüstölik. Mikor használható a só? Csak akkor, ha tiszta. A szennyezett só elveszíti az ízét és használhatatlan.

Jézus tanítványainak feladata a földön az, hogy őröködjének a teremtett világ épsége és szépsége fölött, tudatosan ne károsítsák és ne pusztítsák azt.

Hogyan teljesíthetjük ezt a feladatunkat? Úgy, ha nem válunk engedetlené megváltó Urunkkal szemben, és környezetkímélő életmódot folytatunk.

A „világosság” szerepe a sötétben az, hogy világítson, utat mutasson és életfeltételt biztosít-

son, mint például a villanygő fénye a lakásban, a kézilámpa fénye az éjszakában, a napfény a természetben. Mikor világíthat hasznosan a fényforrás? Csak akkor, ha látható: ha nem rejtik el vagy nem takarják le. Sötét búra alatt a villanygő fénye nem világítja meg a szobát, és nem tudunk helyesen tájékozódni a fényénél.

Jézus mindenkori tanítványaiként őt hordozó „sótartók” vagyunk, akik erőnket és „ízünket” őtől kapjuk. Küldetésünk, hogy legyünk „a föld sója”, a teremtett világ őrizei és nem pusztítói. Továbbá Jézus mindenkori tanítványaiként őt hordozó „lámpatartók” is vagyunk, akik „fényünket” őtől nyerjük. Küldetésünk, hogy legyünk „a világ világossága”: a még nem hívőknek hirdessük, mutassuk az utat Krisztus által a mennybe, hogy velünk együtt „dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat”.

BOGYA MIKLÓS

Iszonyodj a „színjátéktól”

„A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz” (Róm 12,9).

Péter apostol három alkalommal is megtagadta, hogy szeretett mesterének tanítványa. A Sátán csapdájába besétáló Péter krisztusi feloldozást nyer a feltámadott Krisztustól, s három alkalommal biztosítja őt szeretetéről.

Pünkösöd után Péter a jeruzsálemi gyülekezet vezető szerepét tölti be, már nem azon ingatag személy, akit sikerrel kísértett a Sátán, hanem aki a Szentlélek segítségével magabiztosan hirdeti az igét, felvállalja önmagát még akkor is, ha börtönbe kerül érte.

Beismerés, megbocsátás, feloldozás pozitív hatásait bemutató történet ez mindannyiunk számára. Egy keresztyén erénye a megbocsátás, viszont tudjuk, erre akkor van szükség ha valaki vétett ellenünk.

A Bibliában a képmutatás bűnként van megnevezve. Keresztelő János „vipérák fajzatai”-nak nevezte a kétszínűeket. Jézus „juhok ruhájában” jött „ragadozó farkasoknak”, valamint „hasonlatosak vagytok a meszelt sí-

rokhoz, melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakva” (Mt 23,27). E hasonlatok mellett érthető az „iszony” használata a képmutatókkal szemben.

A Biblia nemcsak a kétszínű embereket sorolja a képmutatók csoportjába, hanem azokat is, akik mások felett ítélnének: „Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?” (Mt 7,3). Emellett biztat bennünket arra, hogy ha változást szeretnénk látni a világban, előbb kezdjük önmagunkkal.

„Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondoldj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának a szeméből” (Mt 7,5).

Tévedtél, ismerd be. Megtagadtak, bocsásd meg. Fáj a körülötted lévő „színjáték”, azon változtatni te nem tudsz. Ezért törekedj arra, hogy önmagad fejleszd...és válj új emberré, aki tudja: „Minden helyeken vannak az Úrnak szemei, nézven a jókat és gonoszokat” (Péld 15,3).

HALÁSZ ANDREA

Az Úr követésében

„Őt látta tehát Péter, és megkérdezte Jézustól: Uram, hát vele mi lesz? Jézus pedig így szólt hozzá: Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem” (Jn 21,21–22).

Nagy kegyelem, hogy az Úr Jézus Krisztus követői lehetünk. Az Ő szeretetében való megerősödésemre van szükségünk ma is. Mai igénk önvizsgálatra készítet, s egyben Jézusra tekintésre is indít.

Egy általános hibát mutat fel bennem is az ige: többet foglalkozok másokkal, mint magammal? A feltámadott Úr nagy szeretettel vezetgeti heves vérű Péterét. A nagyokat ígérő, kardot is kirántó Péter indulataiban magunkra ismerhetünk. Jézus az óemberi Simont szólítja meg, hogy újból Péterre, kőszikla-hitet kérő tanítványává formálja.

Péter eddig is követte Jézust. Mit jelent hát az újbóli „kövess engem” felszólítás? Megalázkodva, beismerve hibáinkat, hűködéseinket, nagyotmondásainkat, az Ő engedelmességét magunk előtt látva, a naponkénti kereszthordozást is vállalva kövessük Őt! Péter megfordul, és észreveszi azt is, aki mellette hallgatja az igét. János itt alázatosan ír magáról. Írhatta volna így is: megfordult, és meglátott engem – de nem így ír.

Péter kíváncsiskodón kérdez. Ilyen többet tudó szerettem volna én is lenni sokszor. Szabad kérdeznem az Urat, de van, ami nem rám tartozik. Az Ő követésében való engedelmisségem érdekeljen jobban! A Vele való kapcsolatomban minőségéről gondolkodjam inkább! Mindent nem szükséges tudnom. Hagyjam Rá a többi! Örök rendezősködni szerető éneket „leülteti” itt. Már ne jobbra-balra, hanem egyenesen Rá néztek! A féltékeny szeretet helyébe engedelmes szeretetet kérjek Tőle! Amerre Ő megy, arra menjek! Ha Ő szólna, akkor szóljak, ha Ő hallgatna, én is hallgassak!

Az Úr követésében járva ne a másodlagos dolgokkal foglalkozzak, ez csak fölösleges időtöltés, fölösleges energiapazarlás! Jézus szavai kijózanítanak, s felismertetik velem, mi az én dolgom. Túlzó kíváncsiság, egymáshoz való méregetés lelkülete helyett az Úr követésében haladjon tovább életem!

IMÁDSÁG: Megvallom, Uram, sokszor a Te követésed, a Reád való figyelés háttérbe szorult. Segíts Téged többnek lássalak, s magamat kevesebbnek! Szabadíts fel a magam terveihez való görcsös ragaszkodásból is! Szeretnék jobban Tiéd lenni, ó, Uram! Ámen.

SEBESTYÉN LÁSZLÓ EDE

Tanulható példaképek és

Az Ószövetségben maga a példakép fogalma szó szerint nem szerepel, helyette a Szentírás a minta fogalmát használja.

Mózesnek a Hóreb hegyen látott minta alapján kellett elkészítenie a szent lámpatartót (menóra), a Szent Sátor nélkülözhetetlen berendezési tartozékát (2Móz 25,40).

Az Újszövetségben már megtalálható a példakép fogalma. A görög nyelvben a „tüposz” áll legközelebb a héber jelentéshez, s ez a magyar nyelvben is meggyökerezett, hasonló jelentéssel: tipikus szavunk innen származik. Az Újtestamentum pedig arra tanít minket, hogy a legfontosabb példaképünk maga Jézus Krisztus.

PÉLDAKÉP A SZENTÍRÁSBAN

A Biblia szerint példakép lehet egy személy (pl. Ábrahám – Zsid 11,8), egy tulajdonság (pl. hangyaszorgalom – Péld 6,6), egy viselkedési forma (pl. gyermeki nyitottság Jézus iránt – Mk 10,15) vagy egy cselekedet (pl. a jó cselekedet elmulasztása egyenlő a bűnnel – Jak 4,17).

A Biblia tanítása szerint az embernek Istenen kívül csak azokat a személyeket szabad követnie, akik Istennel vannak kapcsolatban, ami abban nyilvánul meg, hogy az Ő törvényei szerint élnek.

Csak azok a cselekedetek minták és példamutatók, amelyek megütik az Isten ígéje szerinti mércét: jó az, ami Isten szerint megfelelő. A hívő ember tehát nem is egy másik embert követ, hanem magát Istent, a példa pedig egy másik ember módszere az Isten helyes követésére.

Vannak néhányan a Bibliában, akik életük során sok követésre méltó dolgot vittek véghez, kevesen pedig egész életükben példaadó módon éltek, de csak azok a tettek követendők, amelyek hitből fakadtak. (Mózes személye egyértelműen követendő példa, de küldetése elleni tiltakozása vagy elkövetett gyilkossága természetesen nem szolgál viselkedési mintául!)

Mivel a jó példa ragadós tud lenni, az alábbiakban néhány jeles személyiséget és követendő magatartását, cselekedetét soroljuk fel:

Ábel az áldozatkészség mintaképévé vált azzal, hogy „hit által felajánlott áldozata még holta után is beszél” (Zsid 11,4); Noé az engedelmességben volt követendő, mert „Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére” (Zsid 11,7).

Ábrahám Isten hűségében való bizalmával szolgált rá a követendő titulusra azzal, hogy „hit által engedelmeskedett, amikor elhívta Istent, hogy induljon el arra a helyre,

amelyet örökségül fog kapni” (Zsid 11,8); Mózes pedig a többi között a népével való közösségvállalásban járt elől (Zsid 11,24).

A bírák (Gedeon, Sámson) országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, és idegen seregeket futamították meg (Zsid 11,32–33); Sámuel próféta a becsület (1Sám 12,4), Illés próféta pedig az Istenért való féltő buzgólkodás példaképe volt (Jak 5,17–18).

A jeles személyiségek mellett olyan követendő példákat is adott Isten, amelyek nem emberekhez köthető cselekedetekre vagy tulajdonságokra mutattak rá. Az állatok gazdaismerete: „az ökör ismeri gazdáját, a szamár is urának jászlát, de Izráel nem ismer, népem nem ért meg engem” – Ézs 1,3; vagy a már említett: „Eredj a hangyához, te rest, figyeld, hogy mit tesz, és okulj!” – Péld 6,6 a legjobb példák erre.

HITOKTATÁS: KITŐL TANULJUK A HITET?

Tanulható-e a hit? Réges-régi kérdés ez magyar református egyházunkban is. Oktatási szakemberek (külföldön már évek óta) igyekeznek is a hitoktatás szakszava helyett más, pontosabb kifejezésként például a „hit továbbadását” használni. Szemléletük szerint ugyanis a hit „ránk ragad”.

A család a biztonságot adó szerepe mellett a gyermek lelki és erkölcsi fejlődésének első helye. Valóban itt ragadnak ránk (sokszor tudattalanul) azok az értékek, amelyeket élményekkel egybekötve tapasztalunk. Persze ez nem mindig zökkenőmentes, hiszen a túlterhelt szülőknek (és újabban a túlterhelt gyerekeknek) nem jut elég idejük vagy figyelmük a gyermeki lélek számára.

A Biblia több fontos dolgot tanít a gyermekekkel kapcsolatban. A gyermek sérülékeny, ezért fokozott védelemre van szüksége. A jö-

vevények és özvegyek mellett az árvákra Isten különösképpen is figyelt (5Móz 10,17–18). A gyermekekre Isten ajándékaként tekintettek (pl. Sára – 1Móz 21,6–7 vagy Keresztelő János szülei – Lk 1,14). Persze a Szentírásnak nincsenek illúziói velük szemben sem: a gyermek is bűnös (noha cselekedetei még nem olyan súlyosak), ezért erkölcsi irányításra, tanításra szorul (Péld 22,6; Ef 6,4). Mindezzel együtt lehetnek a hit példái a felnőttek számára: Jézus egyenesen arra inti a felnőtteket, hogy aki nem gyermeki hittel közeledik hozzá, az nem juthat be Isten országába (Mt 19,14).

Fontos tehát a gyermekekre figyelni nemcsak tanítás, de tanulás okán is! Gondolataink, látásmódjuk, őszinte hitük gazdagodás minden szülő számára!

Ebben nyújt segítséget minden nevelőnek az úgynevezett holisztikus (rendszerszemléleti) oktatási módszer, mely szerint a gyermek egész személyiségét, közösségi és világban elfoglalt szerepét szem előtt kell tartani. Az ismeretszerzés mellett ugyanis elengedhetetlen a cselekvés tanulása (problémamegoldó készség fejlesztése), a közösségi hely megtalálása (csapatmunka), de maga az élet tanulása is (kritikus gondolkodásmód kialakítása), hogy a gyermekek felelős döntéseket hozhassanak.

Mennyire egybecseng ez az „újonnan felfedezett” megközelítési mód a keresztyén ember egyén- és családszemléletével! A hit átadása valóban szemléletátadás, amivel Istenre hagyatkozó, tevékeny és felelős tagjai lehetünk életközösségeinknek!

TANÍTVÁNYSÁG: A HIT TANULÁSA

A tanítványsággal kapcsolatban két megközelítés létezik: az egyik a történelmi kor fényében azt kutatja, hogyan éltek minden napjaikat Jézus és tanítványai, hogy abból

az általunk megélt Példa

kiindulva határozza meg a tanítványságot; a másik a keresztyén élet sajátosságait figyelembe véve igyekszik körülírni, hogy milyen is legyen egy tanítvány.

A kor tanítványai tisztelték és csodálták mesterüket tanítási stílusa miatt. Rendszerint a tanítványok ezen ismérv alapján választották meg mesterüket, aki mellé önként és fizetség fejében szegődve a mindennapokban ellesték a „szakmát”.

Jézus már ebben is újat hozott! Nemcsak eredeti törvényértelmezésével és -magyarázatával hívta fel magára a figyelmet, de azzal is, hogy egyszerre mindenkit tanítványaként kezelte (pl. hegyi beszéd), miközben elhívott tanítványai is voltak. Tanítványai pedig egyszersmind „munkatársai” is voltak, de nem hagytak fel eredeti foglalkozásukkal sem.

Jézus követése ugyanis jóval több, mint oktatás-tanulás! Olyan kapcsolat, ami átalakítja, felszabadítja és erővel tölti fel a tanítványt. Tanítványnak lenni kiváltság! A tanítvány más, mint a világ (nem-tanítvány), de nem felsőbbrendű. Megkülönböztetése abban van, hogy ő kiválasztott és elhívott ember. Mégpedig nem akármire, hanem arra, hogy mások elé élje az evangéliumot! Életforma ez, közösségvállalás és kereszthordozás.

A mai tanítvány nem sokban különbözik az akkoritól. Bár az elhívás formája és a tanítás módja mindig korfüggő (akkor példabeszéd – ma prédikáció), tartalma örök és változhatatlan: „Kövess engem!” Válaszolni erre a hívásra egyszeri elhatározás, de örök elköteleződés!

PELAGIUS: A ROSSZ PÉLDA IS RAGADÓS

Pelagius (350?–431) ír származású szerzetes volt, aki szigorú aszkéta (önmegtartóztató) életmódjával tekintélyt szerzett egész Rómában. Az Örök Város feslett népét az erkölcsösség útjára próbálta terelni azzal, hogy meggyőzi őket: minden ember képes a jóra.

Szerzetesként azt tanította, hogy mivel a bűnhöz emberi hozzájárulás is szükséges, ha az hiányzik (elég erős az akarat), akkor az ember a bűneset után is képes nem vétkezni, Ádám bűne pedig csupán rossz példa az emberiség számára. Az eredendő bűn nem öröklődik, csak a bűnre való hajlamot jelenti, aminek a szilárd emberi jellem ellenszegülhet, Isten kegyelme pedig külső segítség ennek elérésében. A veszélyes gondolatmenet végén addig juthatunk, hogy az ember Krisztus nélkül, önerejéből is elérheti az üdvösséget.

Először Augustinus (354–430) egyházatyja emelte fel szavát Pelagius tanai ellen. A Római levelet tanulmányozva megértette ugyanis, hogy az ember mindig a rosszat választja (legjobb akarata ellenére is), ezért az üdvösséghez elengedhetetlen Isten kegyelme, nem elég tehát a szabad emberi akarat. Tanításában az ember(iség) négy állapotát különböztette meg: (1) a bűneset előtt az ember tudott nem vétkezni (posse non peccare), (2) de a bűneset után már képtelen erre (non posse non peccare), (3) amíg Krisztus megváltását el nem fogadja. A keresztség eltörlő ugyan a bűnt, de a hajlamot nem, ezért a Lélektől újjászületett ember ismét tud vét-

kezni és nem vétkezni (posse peccare et non peccare), (4) míg végül a megdicsőülés után végre nem lesz majd képes vétkezni (non posse peccare).

Pelagius tanítását elítélték ugyan, de Augustinustól is elhatárolódtak, mert úgy vélték, hogy ezzel az embernek nem is kell a jóra törekednie, elég pusztán Isten kegyelmére hagyatkoznia.

A kérdést a mai napig nem sikerült nyugvópontra hozni. Talán ha nem próbálnánk függetleníteni az emberi akaratot Isten akaratától, akkor közelebb jutnánk a megoldáshoz!

JÉZUS KRISZTUS: A TISZTA PÉLDAKÉP

Jézus Krisztus valóságos Isten és tökéletes ember volt, ezért Benne megláthatjuk, hogy Isten milyennek gondolta ki a teremteskor az embert. Ami Ádámtól kezdve elromlott, Jézusban helyreállt: Ő testesíti meg az EMBERT. Innen nézve nyer értelmet az Ember Fia megnevezés is.

Jézus Krisztus tanítói munkásságával párhuzamosan viszont több megújulási moz-

galom is létrejött Izraelben, s ezek vezetőit a Római Birodalom elleni szervezkedés vádjával ugyancsak kivégezték. Nem volt tehát egyértelmű Jézus korában, hogy kit üdvös követni.

I. Heródes király halála után (Kr. e. 4) egyre nőtt a vágy, hogy a nép köréből származó király legyen a nép vezetője. Róma ezt természetesen nem engedhette, ezért miután kivégezték Simon és Athrongész felkelőket, Kr. u. 6-ban Júdában és Samáriában saját embereiket nevezték ki közigazgatási hivatalokba.

Ezekben az években emelte fel szavát Galileai Júdás is az Augustus-féle adóösszeírás ellen, és azt hirdette, hogy a nép felett Istennek van kizárólagos uralma. Ezzel tulajdonképpen azt tanította, hogy a császárnak való adófizetés Isten megsértése. Júdás így politikai síkról vallási térre terelte a római kérdést, ami nagyobb mozgásteret adott neki, de ő sem kerülhette el a kivégzést.

Keresztelő János Jézus kortársa volt, s ő nem Róma ellen, hanem saját népe ellen lépett fel. Heródes Antipásznak a Heródiással, testvéreinek feleségével való kapcsolatában az Isten törvényétől való eltávolodást bírálta, közben pedig az egész nép megtérését szorgalmazta. A belső megújulás végső célja végeredményben mégis az volt, hogy Isten tökéletes uralma érvényesüljön népén, ami pedig a Rómától való „megtisztulás” (elszakadás) nélkül elképzelhetetlen lett volna.

Jézus valószínűleg mindezeknek tudatában lehetett, amikor az adófizetés kérdését nem vallási téren értelmezte, hanem polgári kötelességnek tekintette (Mk 12,13–17), elutasította a trónkövetelés gyanúját Pilátus előtt (Jn 18,37), a tisztaság kérdését pedig belső, lelkiismereti kérdésként értelmezte (Mk 7,15).

Jézus meg tudta tartani büntelen mivoltát (ennek igazolására született a római katolikus egyházban Mária, Jézus anyja szep-lőtelen fogantatásának tana), a bűnbe esett ember azonban soha nem tudja mindenben tökéletesen követni a példaképét. De más emberi példaképekkel ellentétben Jézus erőt is ad ahhoz, hogy követői legyünk! Ezért sokkal több, mint egy ideál, egy példakép.

Nemcsak imitáljuk Őt (imitatio Christi), hanem titokzatos közösségben is vagyunk Krisztussal (unio mystica cum Christo). Ezért a hívő embernek és az egyház közösségének is példaképpé kell(ene) válnia a világban!

Molnár Malvina a családban éltetett

ELŐDEINK NYOMÁBAN...

Korunk legjellemzőbb, közösségeket érintő problémája, hogy nem tudunk emlékezni. Úgy tűnik, a mai ember elfeledi, hogy lehet és kell is tanulni az öregektől, mondja a református teológiát végzett Molnár Malvina, aki gyermekkorától gyűjti, írásba foglalja és élteti szülőfaluja, a felvidéki Kisgéres hagyományait. Úgy tartja: a kiveszőfélben lévő szokásvilág továbbadásának első helyszíne a család.

– Elkötelezetten gyűjtöd szülőfalud, a felvidéki Kisgéres hagyományait, szokásait. Mikor fordult az érdeklődésed a néprajz felé?

– Ez egy hosszú folyamat eredménye. Gyermekkoromtól kezdve elkötelezettje, kutatója, komoly érdeklődője vagyok a néprajznak. Vallom, ezt magammal hoztam erre a világra, amikor megszülettem. Életemet, lelkületemet egyfajta kettős indíttatás és elhívás vezette. Talán így tudnám megfogalmazni: mindig is Isten-kereső, -kutató, elhívott ember voltam, olyan valaki, aki mindig is más szemmel látta, szemlélte ezt a világot, a falut, ahol él. Mindig is másként láttam, szemlélttem a falumban élőket. Egy eltűnt generációt, melynek részese lehettem. Ezt a másfajta látást szerettem volna megosztani másokkal. Megszerettem, hogy érdemes más szemszögből nézni, látni a körülöttünk lévő dolgokat és bennük felfedezni a szépet és az értéket. Ez a kettős indíttatás, elhívás az évek múltával összefonódott bennem a Mindenható Isten és a szülőfalum iránt.

Engedtem Isten elhívásának és az Ő szolgálja lettem, teológiát végeztem. És engedtem annak a kereső, kutató és másként látó és láttató elhivatásnak is, mely szintén egy életre szól, felvállalva érzéseimet, lokálpatrióta lelkületemmel gyűjtögetve, írva szeretett szülőfalumról. Ez is elhívás, mely alázatot, kitaratást, elkötelezettséget igényel. Ezt a tevékenységet kellő megszállottsággal, romantikus szenvedéllyel lehet csak érdemben végezni.

Kicsi korom óta rengeteg időt töltöttem a nagyszüleimmel, akiket nagyon szerettem. Ráadásul adva volt a „hely”, ahol ők laktak. Számomra a világ legszebb udvara az a régi falusi porta, melyben egy különös világ tárult elélem. Sokszor vágyakozott a lelkem a nagy, modern, emeletes szülői házból oda, abba a különös világba, nagyanyámék portájára. Mert az igazi otthonom nekem ott volt, azon az udvaron, azon a portán. Figyeltem nagyszüleimet, minden szavukat, életüket, munkájukat. Észrevétlenül megszerettedék és megtanították nekem a falusi élet és munka minden mozzanatát. Minden együtt töltött idő ajándék volt. Nagyon szerettem

őket, és nagyon sokat beszélgettünk. Amikor az életükről, gyermekkorukról meséltek nekem, áhítattal hallgattam minden szavukat. Érdekelt az a világ, amiben felnőttek. Rácsodálkoztam arra, hogy milyen szerényen éltek, rengeteget dolgoztak, de sohasem panaszkodtak. Mindenért hálások voltak, becsületre és tisztességre neveltek. Soha nem rohantak, mindenre volt idejük, pedig volt dolguk elég.

Életük középpontjában az Isten iránti hit és jó reménység állott. Csak ehhez szabták életüket. Cserfes gyerek voltam, aki mindig

mindent tudni akart. S ha már otthon kifogytam a szóból, a „miértékből” és a „hogyanokból”, akkor folytattam érdeklődésemet szülőfalum öregjei között. Gyerekként így kezdtem az anyaggyűjtést. Erre kitűnő alkalmak kínálkoztak. Templomba jövet-menet sokat lehetett beszélgetni, vasárnap délután helyet foglaltam a kapuban a ház előtti lócaikon, ahova alkalmanként nyolc-tíz idős asszony is kiült. Itt aztán jól meg lehetett vitatni a jelent, múltat s jövőt. Be-belestem a kiskonyhákba, ahol zajlott az élet. Sütöttek-főztek. A híres kisgéresi bélest sütötték. Nemcsak a munkamenet lefolyását láttam, hanem el is mesélték a béles egész történetét. Mert annak története van! Megannyi régi étel története, íze elevenedett meg előttem, nem győztem szívembe zárni őket. Azután jöttek a

különböző munkafolyamatok: ház körül, az udvaron, kint a hegyen. És ott akkor, munka közben is egyre jobban tudatosult bennem, hogy mi leszünk az utolsó generáció, akik még így fogunk dolgozni, gondolkodni, mi még átvesszük a kisgéresi szokásokat, hagyományokat, de nem biztos, hogy tovább is fogjuk adni...

Jöttek a hosszú téli esték. Tovább folytattam kutakodásom. Végiglátogattam szülőfalum idős embereit, gyűjtögettem a régi fotókat, kérdezgettem őket, és hallgattam a visszaemlékezéseket, közben fotóztam. Észre sem vettem, jegyzetfüzetem lapjai megteltek aforizmák, nóták, hagyományok, szokások sokaságával.

Keresésem-kutakodásom nem ért véget nagyanyámék és a szülőfalum öregjei között. Nagyanyámék régi falusi portája: a padlás, a csűr, az ól, a kamara ugyanis kincseket rejtgetett! És én mindent megtettem azért, hogy ezeket a kincseket feltárjam. Amikor előálltam egy-egy régi, feledésbe merült használati tárggyal, tudni akartam, hogyan, mikor, mire használták. Nagyapám készségesen bemutatott mindent, és mesél, mesélt; meglevenedett előttem minden. A gereben, a guzsaly, a szövőszék, a kendervágó, az orsó, a tilló mind „mesélő tárgyakká” változtak, melyeknek bizonyára lelkük van. Akkor tudatosult bennem a másként látás és láttatni akarás komoly feladata. Éreztem, hogy a szülőfalum iránti tisztelet, a hely szépsége, a pincék, a hegy, a falu határa, a falu élete, az emberek öröme, bánata, a hétköznapiok, a kihalófélben lévő szokások, hagyományok, no és a mesélő tárgyak életem részeivé váltak. Közünk lett egymáshoz. És ez egy életre szól. Én akkor és ott éreztem először és igazán, hogy mindezt le kell írnom.

Nem vagyok hivatásos etnográfus, viszont autodidakta módon, a minden tisztelet kiérdemlő kisgéresi szokások, hagyományok, emlékek mellett szólok, és megköszönöm nagyszüleimnek, hogy megtanítottak mindenre; más szemmel látni, tiszta szívvel szeretni a falut és embertársaimat és azt, ami a megélhetéshez kell: örömmel, szorgalmasan dolgozni. Köszönöm szülőfalum kedves, idős embereinek, hogy megosztották velem a szépet és értéket. Leírhattam a szülőfalut, a gyermekkor, szokások, hagyományok, egy kiveszőfélben lévő életforma, egy soha többé vissza nem térő szokásvilág emlékeit; ha olykor őrizgetjük is még őket, egyre távolodunk tőlük.

– Több tanulmányt közöltél már a huszadik századi életmódról. Legutóbb a májusfállításról, a kender megmunkálásáról és a református népiskoláról olvashattam közösségi

hagyományokról és az eltűnt generációról (2/1.)

oldaladon. Hogyan történik az anyaggyűjtés egy-egy téma kidolgozásához?

– Szeretném hangsúlyozni, egy faluközösség kultúrájának megismeréséhez és ismertetéséhez sokféle út vezet. A mottóm: látni és láttatni. Ezt képviselem néprajzi munkám folyamán. Látni lehet a tudomány emberének szemével, és láttatni lehet egy faluközösségen belül élő egyéneken keresztül, például esetemben, aki részese voltam, vagyok a mindennapoknak, és aki egy az övéivel.

Mindkét látásmód más-más megközelítést eredményez. Ahogyan különféleképp szól a szegénységről az oknyomozó riporter és egy egyszerű ember. Úgy gondolom, bármennyire is szakavatott egy-egy kutató, érdeklődésének tárgyával, egy faluközösséggel csupán heteket, hónapokat tölthet együtt. Ezzel szemben egy egész életút áll annak rendelkezésére, aki odafigyelve a mindennapok eseményeire, megélve, átélve azokat, megérzi és meglátja a bennük rejlő hidat múlt és jövő között, s e felismeréstől indítva tudatosan kutatni kezdi a múlt és jelen emlékeit saját magában s a közösségben, melyben él. A tudományos szakemberek, etnográfusok, muzeológusok, hivatásszerűen végzik mindennapi munkájukat, ennek ellenére hiszem, hogy autodidakta módon is lehet értékmentő tevékenységet folytatni, illetve eredményeket elhelyezni a néprajztudomány „asztalára”. Megjegyeztem ezt azért, mert szülőfalumról, Kisgéresről jelent már meg könyv, esettanulmány. Teljesen más szemszögből, a tudomány emberének szemével nézve. Az én anyaggyűjtésem pedig a falu szülte szemszögből nézve formálódik. Gyűjtésem hosszú évek munkáját foglalja magába. Gyermekkoromban kezdtem. Sok-sok adat élesen, kristálytisztán elevenedik meg előttem, s ezeket alkalomadtán hasznosítani tudom megmentésül, mementóként az utókor, a jövő számára, hiszen Széchenyi szavaival: „Aki a múltat nem tiszteli, az a jövőt nem érdemli.” A személyesen megélt hagyományokon és szokásokon túl családtagjaim, szülőfalum idős adatközlőin keresztül, levéltár, könyvtár és krónikák lapjait tüzetesen tanulmányozva gyűjtöttem.

Az utóbbi években több figyelmet kaptak hagyományörző tanulmányaim, ezeket érdeklődéssel, figyelemmel olvassák közösségi oldalamon. Nagyon sok témát feldolgoztam, de annál több van még előttem, amit mindenképpen fontosnak tartok megírni, és ami alap munkát igényel.

Nem panaszkodhatok, hiszen Kisgéresben néprajzi palettánk rendkívül színes, sok a felfedezni való és főleg értékes téma. Munkám során ösztönöz és inspirál, erőt ad azok biztatása, akik érdeklődéssel és várákózással fogadják egy-egy fejezet megje-

lenését. Nem tartom kizártnak, hogy végül könyvvé formálódik.

– Milyen néprajzi téma foglalkoztat jelenleg?

– Az egykori szőlőmunkákról, valamint a szőlőszürethez fűződő tradíciókról szóló munkám van jelenleg előkészületben. A kisgéresi híres pincesorok történetével foglalkozom benne, ezek feltételezhetően a tatárjárásig vezethetők vissza. Egy másik érlelődő témám: a húsvéti szokások, locsolóversek, de mint jeleztem, a néprajzi paletta rendkívül színes, változatos és főleg értékes.

– A falubeliek hogyan tekintenek az általa képviselt elkötelezett hagyományörzésre? Van-e igény, érdeklődés az egykori szokások megismerésére?

– Mindenképpen jóleső és egyben megerősítő érzés az, ha valakinek a közösség érdekében végzett munkáját értékelik. Van egy „közös kincsünk”, Kisgéres hagyományai, szokásai, emlékei, ezt ápolni, továbbadni, őrizni kell. Ehhez elengedhetetlen múltunk ismerete. Komoly útravalót, támogatást kaptam az írás terén néhai lelkipásztortól, Tiszai Nagy Menyhértől. Ő szülőfalum lelkipásztora volt 33 éven át, emellett irodalmár és festőművész. Gyermekkoromtól fogva fi-

gyelte életemet, elkötelezettséget szülőfalum szokásvilága iránt, kritikus volt minden versemnek, esszémnek, teológiai írásomnak és hagyományörző munkámnak. Segítette útkeresésem az írás világában, felhívta a figyelmem munkám szükségességére.

A kilencvenes évek végén Berta László, községünk akkori polgármestere felismerve gyűjtőmunkám fontosságát szorgalmazta, hogy a kidolgozott anyag kerüljön be a községi Krónika lapjaira. Ez a rovat volt első eredménye szerény munkámnak. Ezt követte a kétezres években a régiókban megjelenő Keleti Újság, annak néprajzi rovatában jelentek meg Kisgéres hagyományai, emlékei, szokásai. Pár hónappal a megjelenés után megkeresett egy pozsonyi riporter, aki látva fiatal koromat – húszéves lehettem akkor – nem akarta elhinni, hogy egy ilyen fiatal lány a téma megszállott kutatója. Bevallása szerint idős, nyugalmazott tanítónő személyére számított... Ezt követte egy rádióinterjú. A Szlovák Rádió magyar adásában, a Hazai tájakon című néprajzi mű-

sorban kaptam lehetőséget, hogy beszéljek hagyományörzésről, annak fontosságáról, szülőfalum iránti ragaszkodásomról, annak szokásairól és hagyományairól.

Érdeklődés, megkeresés tehát mindig van. De úgy gondolom, hogy elsősorban nekem kell népszerűsíteni a témát. Ennek első színtere a család. A családom. Annak idején én is ott kaptam meg mindent életem batyujába, szeretettel becsomagolva, és maradandót kaptam útravalóul. Nekem ugyanaz a feladatom! Nem kis feladat. Átadni szeretettel, türelemmel, és megeleveníteni azt, amit másokat hallgatva leírtam. A mai kor embere nem szeret olvasni. Ha valaki nekifog az olvasásnak, nem a hagyományörző munkával fogja kezdeni... Ezeket a szokásokat elsősorban láttatni kell. Bemutatni. Otthon a családban, ahogy én is kaptam, úgy kell továbbadni. A közösen eltöltött idő a kertben, az ültetés, a vetés, a lekvárfőzés bemutatása a gyerekeknek lehetőséget ad kipróbálni valamit úgy, ahogy ezt nagyszüleink tették. Közben elővenni az eszközöket, melyeknek lelkük van, hadd meséljenek és adják át a munka iránt érzett szeretetet és azt, hogy lehet érték és öröm a két kezünkkel végzett munka, melyen ott van az Isten áldása.

(Folytatása következő lapszámunkban)

A példaképek szerepe gyermekeink fejlődésében

Amikor gyermeket nevelünk, kicsi korában még el sem tudjuk képzelni, mennyi meglepetést tartogat az előttünk álló évtized, s hogy olyan dolgokkal kell majd megküzdenünk, amelyeket el sem tudtunk képzelni.

Felkészülni sem nagyon tudunk rá, mert minden generáció más, újabb és újabb kihívásoknak nézünk elébe. A gyerek három-négy éves korában alig várjuk, hogy megnőjön, mert azt reméljük, hogy ahogy nő, egyre könnyebb dolgunk lesz szülőként, s ahogy telnek az évek, szomorúan nyugtázzuk, hogy nem így történt: a dolgunk egyre nehezebb, a felelőségünk egyre nagyobb. Olyan korban élünk, amelyben rengeteg hatás éri a gyereket, sok mindent ki lehet próbálni, továbbá az óvodában és az iskolában, mivel a tanárok nem fegyelmezhetnek, rengeteg rossz dolgot tanulnak egymástól, a viselkedésük egyre gátlástalanabb.

VÁLTAKOZÓ PÉLDAKÉPEK

Nevelésünk során figyeltük azt, hogy a gyermekeinknek ki a példaképe? Észrevettük, ahogy ez az évek során változik? Nagyon érdekes a példaképek váltakozása a gyermeink életében.

Amikor nagyon kicsik, számukra az anya jelenti a mindent. Az anya adja az ételt, ő ringat, ő tud megnyugtatni, ő adja a biztonságot, mindent ő jelent a gyermek életében. Az anya hangját ismeri a pici, hiszen sokat hallotta magzati korban, az ő szeretetét érzi, és mellette akar lenni a nap 24 órájában.

Óvodáskorban már inkább az apa a példakép. Az anya szerepe megmarad, nincs félretéve, de az apa a hős. Minden gyermek számára az ő apja a legerősebb, aki megvív a sárkányokkal, aki megvédi mindentől a családot, és a gyermek akkor érzi magát biztonságban, ha az apa is ott van mellette. A gyermek a mesék és a fantázia világában él, így sok mindennel harcol: az ágy alatt szörnyek laknak, az utcán jár a mumus, a sötétben akár vérfarkasok is jöhetnek, de apa az mindennél erősebb, az ő segítségével le lehet győzni a szörnyeket.

Iskoláskorba érve a példakép rendszerint már nem családtag. Ha van egy tanító néni/bácsi, akire a gyermek felnéz, akkor már meg is született a példakép. Honnan vesszük észre, hogy a tanítója lett a példaképe? Ha a gyermek számára a tanító néni szava szent, akkor tudhatjuk, hogy ő lett az új példakép. Igazság szerint szülőként ebben az esetben jó helyzetben vagyunk, mert sokkal könnyebben tanul a gyermek, szívesebben jár iskolába, és a tanító hatással is tud lenni rá, és fegyelmezni is tudja.

Amint közelít a kamaszkor – ma már akár tízéves kortól is lebeghet fölöttünk a

kamaszkor szele –, a példakép egyre inkább általunk kevésbé kedvelt személy lesz. Megfigyelhető ebben a korban, hogy az, akit a gyermekünk követ, valószínűleg egy kirívóbban viselkedő gyermek az iskolában, aki vissza mer szólni a tanítónak vagy tanárnak, aki meg mer mondani olyasmit, amit a mi gyereünk nem, s a gyermekek körberajongják az ilyen szószólókat.

A kamaszkor következő időszakában a celebeket kezdik példaképnek tartani. Követik őket Instagramon, és sok esetben megpróbálják utánozni is őket.

A lányok kirívó és nem túl jó viselkedésű lányokat követnek interneten, átveszik a stílusukat, az öltözködésüket. Az erkölcsi életüket és akár a nemi vonzódásukat is befolyásolja egy-egy ilyen példakép, mivel azt teszik ők is, ami ezek szerint a celebek szerint „menő”.

A fiúk példaképei szintén ilyen internetes ingyenélők, vagy énekesek, rapperek, akik drága autók mellett fotózkodva, márkás cuccokban járva elhitetik a fiatalokkal, hogy ők semmit nem dolgoznak, mégis milliomosok. Elég pár jó videót feltenni a világhálóra, és máris dől a pénz.

LELEPLEZÉS

Változtatni akkor tudunk, ha megtudjuk, kik a gyermekeink példaképei.

Nagy gond, ha ezt nem vesszük észre, mert kicsúszhatnak a gyermekeink a kezünk-

ből. Ha a celebeket tekintik példaképnek, mi, szülők, a kis pár ezer lejes fizetésünkkel, „lúzerek” leszünk a szemükben, és nem fogadják el a tanácsainkat, mert ugye a celebhez képest mi nem értünk el az életben semmit: sem Ferrari nem áll az udvaron, sem öltözködésre nem dobunk ki havonta ezreket.

Ha a gyerekeink mesélnek ezekről az általuk istenített celebekről, könnyebb dolgunk van.

Az a feladatunk, hogy olvassunk utánuk, keressük meg pár botrányukat, és mutassuk meg a gyermekeinknek, hogy nagy részük az autót, amely mellett pózol, bérelte, a márkás cuccokat nem vette, hanem egy-egy cég vele reklámozza, és a nagy részük bérelt lakásban él, vagy kölcsönből vett luxusvillát, de a kölcsön következménye általában fizetési képzetlenség. Vagy a lányoknak meséljük arról, hogy az igazán értékes nők nem a közösségi oldalakon illegetik magukat, hanem tanulnak, diplomát szereznek, családot alapítanak, s a családi életüket nem közzétett fotók ezrei közt élik.

Ahhoz, hogy az ilyen típusú példaképeket ki tudjuk iktatni az életükből, ezekről le kell rántani a leplet, és meg kell mutatni, hogy ez nem a való világ: ez egy virtuális világ, ahol emberek olyasmivel dicsekednek, amijük valójában nincs. A való világban az élet olyan, amelyet mi élünk: dolgozunk, és a kapott fizetésből megteremtjük a család számára azt az életszínvonalat, amelyre képesek vagyunk.

TARTALOM

Lassan rá kell beszélni őket, hogy a való életre összpontosítsanak, keressenek ott példaképeket.

Tudunk nekik segíteni is, de nem úgy, hogy megalázzuk őket, hanem úgy, hogy miután megmutattuk a valóságot a példaképeikről, olyan értékes fiatalokat keresünk a környezetünkben, akit utánozhatnak, akire példaképként tekinthetnek.

Nincs egyszerű feladatunk, ugyanis a gyerekek legnagyobb része olyan példaképeket követ, akik finoman szólva sem követendőek, de annyi információ van róluk az interneten, hogy egész nap azt olvasgatják és másolják. Nekünk a gyerekekkel való beszélgetések rendjén kell adnunk egy alternatívát, akit kövessenek. Fontos, hogy lássák az értékrendbeli különbségeket.

Könnyebb dolgunk van, ha jó kapcsolatot ápolunk a gyermekünkkel, és nem vesztettük el a kontrollt az élete felett. Ha eljuttottunk odáig, hogy ők irányítanak minket, akkor nagyon nehezen fogjuk tudni jó útra terelgetni őket, ugyanis a példaképük meghatározza a viselkedésüket is.

Önmagunkról alkotott kép

Szoktunk-e gondolkodni azon, hogy vajon milyenek vagyunk valójában? Azt, hogy mennyire jó az önismeretünk, azon lehet lemérni, hogy tudunk-e meglepetést okozni magunknak. Ha találunk olyan megnyilvánulást a saját részünkről, ami új számunkra, azt jelenti, hogy nem vagyunk teljesen tisztában önmagunkkal. Aki ismeri magát, az minden helyzetben már előre tudja, hogyan fog reagálni.

Egyszer egy kollégámtól hallottam az egyetemen (nem tudom, kinek a szavai): „Ha azt hiszed, hogy olyan vagy, amilyenek magadat látod, vagy amilyenek mások látnak, akkor nagyon tévedsz.” Nehezen értelmezhető, mégis igaz. Azt jelenti, hogy nem pontosan olyanok vagyunk, mint amilyenek mutatjuk magunkat, de mivel sok esetben még önmagunknak is hazudunk, az a kép sem teljesen igaz, amit mi gondolunk magunkról.

A helyes önismerethez bátorság kell, ugyanis el kell fogadnunk saját magunk rossz oldalát is. Erre csak kevesen képesek. A legtöbb ember takargatja, elhazudja, szépíti a rossz tulajdonságait, és úgy tesz, mintha azok nem léteznének.

Az önmagáról alkotott kép minél inkább hasonlít a realitáshoz, és minél több dolgot tartalmaz belőlem, annál egészségesebb vagyok a kapcsolatokban, annál jobban tudok összhangban lenni magammal is. Ha az önmagáról alkotott kép részévé tettél valamit, attól kezdve nem kell energiát fordítani annak a valaminek az elhazudására. Több energia marad az életre. Az önmagáról alkotott képem lehet kedvező, lehet kedvezőtlen, és a kettő között bármi előfordulhat.

ÖNBECSÜLÉS

Az önbecsülés önmagunkra irányuló ítéletalkotó odafigyelés, ami fontos a lelki egyensúlyunk megteremtéséhez. Mutatja, hogy tisztában vagyunk a saját emberi méltóságunkkal, szellemi, erkölcsi értékünkkel. Elfogadás, önel fogadás, valamiféle hatékonyságérzet, észleléstudat, belső stabilitás, jóllét, biztonság, értékességtudat, egyfajta tisztelet önmagam iránt. Az az érzés, hogy értelmes az életem. Egyfajta bizalomban létezés ezen a világon, a bizalomadásnak a készsége és belső átélése. Elfogadása és átélése annak, hogy értékes vagyok, ugyanis Isten mindig értéket teremt.

ÖNBIZALOM

Kapcsolódik az önmagáról alkotott képhez, és kapcsolódik az önértékeléshez. Az önbizalom azt mutatja, hogy az ember mennyire bizonyos a személyes ítéletében, képességeiben, hatalmában, a céljai elérhetőségében, mennyire hisz önmagában.

Hogy kinek mennyi az önbizalma, nagy kérdés, mint ahogy az is, hogy az mennyire felel a realitást. Az önbizalom változhat, és különböző dimenziókban figyelhető meg. Eltérő lehet a különböző környezetekben, például otthon vagy az iskolában, munkahelyen.

Az önbizalom cselekedeteinkben, fellépésünkben tükröződik. Vannak, akiknek nem okoz gondot kiállni mások elé iskolában, munkahelyen, és bemutatni valamit, de van, aki szinte bocsánatot kér azért, hogy létezik, és szeretne elbújni, hogy észre se vegyék. Hiába ő a legjobb valamiben, akkor sincs önbizalma kiállni és előadni vagy learatni a sikert.

GYAKORLAT

Akinek jó önismerete és önbizalma van, azt nem tudják becsapni mások, sem eltántorítani az életben, mert hamar felismeri, hogy valaki mézesmázos, bájolgo, kétszínű. Az emberek, ha el akarnak érni valamit a másiktól, gyakran építenek annak bizonytalanságára, befolyásolhatóságára. Más szavakkal: ha szeretjük a hízelgő embereket, ha hízelgéssel el lehet érni nálunk valamit, akkor nincs önbizalmunk, és szükségünk van folyamatos dicséretre. Azonban ezek hamis dicséretre, nincs mögöttük tartalom, csak aljas célok.

Ha ismerjük magunkat, és elfogadjuk a kedvezőtlen oldalunkat is, akkor lehet változni. Ha nem ismerjük a rossz tulajdonságainkat, vagy még magunk előtt is elrejtjük őket, soha nem fogunk tudni változni és fejlődni, mert tökéletesnek érezzük magunkat.

Ebben az áltökéletességben van még egy veszély: az alakoskodás, szerepjátszás. Ha az ember szeretne jobb lenni, kétféle módszert használ, de ezek közül csak az egyik célravezető: felismerve a hibáit megpróbál változni. Ez a nehezebb út, fájdalommal jár, hiszen minden felismerés egy-egy bűnről nagyon tud fájni a léleknek. A másik út az, hogy tudjuk ugyan, hogy vannak hibáink, de nem veszünk tudomást róluk, mert másoknak több van; így mindig másokat látunk rossznak, mi pe-

dig igyekszünk fenntartani a tökéletesség látszatát.

Az őszinte élet az lenne, hogy mindenki felvállalja magát, s ez lenne a szebb is, hiszen akkor nem lenne annyi alakoskodó, fennhéjázó és gőgös ember. Ahhoz, hogy felvállaljuk magunkat, önismereten kívül alázat is szükséges.

VÉDEKEZÉS

A korlátozó tényező önmagunk felvállalásában az a sok rosszindulat, ami körülvesz bennünket, az a tény, hogy ha valamit nyíltan vállalunk, sokan arrogánsan reagálnak rá. Ritkán hallok dicséretet, elismerést, egyetértést, de ha valami nem tetszik, azt az emberek szóvá teszik egymásnak.

A negativizmus a médiából is dől, a híradó felér egy katasztrófacsatornával, ahol csak rossz dolgok történnek: gyilkosság, baleset, természeti csapás, korrupció, csalás stb. És ezek után jó hírként azt kapjuk, hogy az állatkertben megint született egy medvebocs. Mintha egyedül az állatvilág tudna jó hírekkel szolgálni, az emberek nem.

Csoda, ha ezek után, ha megkérdezzük valakit, hogy van, akkor vagy semmitmondó általánosságoknál ragad le, vagy panaszkodni kezd? És valljuk be, aki nem így viselkedik, arra meg furán nézünk.

A negatív viszonyulások miatt nehéz tanácsot adni, mennyire kell felvállalnunk magunkat az emberek előtt, viszont otthon, a családi környezetben ez nagyon fontos lenne, hogy hiteles társak, szülők legyünk.

A másik hely, ahol őszinték lehetünk, és nem kell negativizmussal számolnunk, az az imacsendünk. Isten előtt önmagunk lehetünk, előáshatjuk legféltettebb bűneinket is, legtitkosabb megítélhető gondolatunkat is, és felvállalhatjuk, hogy Isten Lelke megújíthatson bennünket.

Tudnunk kell, hogy Isten elfogad, szeret minket, és a helyes önismeretünk elindíthat bennünket a bűnbánat és a lelki megújulás útján.

Új játszótér épült Jankafalván

Még nagyszombaton, a Húsvéti zsongás elnevezésű gyermekprogram keretében adták át és avatták fel ünnepélyes keretek között az új játszótér a templom mögötti téren, s május 20-án a Szeretethíd elnevezésű önkéntes akció során végezték el a jankai fiatalok az utolsó szépítéseket a játszótér kerítésén.

Az átadáson Jakó Sándor Zsigmond tiszteletes a Mt 19,13–15 alapján mondott rövid beszédet. Hangsúlyozta: „Ahogy Jézus is mindig magához engedte és gyűjtötte a gyerekeket, úgy a jankai egyház célja is a gyerekek templom és Jézus köré gyűjtése, s az is cél, hogy otthon érezzék magukat a gyerekek a templomtéren. Ezt a célt szolgálja a most átadott Pitypang játszótér is. E játszótér átadásával egy több éve vágyott álom válik valóra.”

Az álom a Bethlen Gábor Alap Nemzeti Újrakezdés Programjának támogatása révén valósult meg: 2021-ben 600 000 Ft támogatást nyert az egyházközség, így vált lehetségessé a játszótéri játékok megvásárlása még tavaly ősszel. De ez volt a projekt könnyebbik része, amint azt a tiszteletestől megtudtuk, mert a játszótér meg is kellett építeni. Ezt az időjárás akadályozta ugyan egy kicsit,

de igazi közösségi összefogással és kisebb-nagyobb csodákkal, segítségekkel sikerült véghez vinni a tervet.

A játszótér építésekor csodák sorát élte át, mondta a tiszteletes. Például a Palyduct Kft. nagyváradai igazgatója, Tötös Tibor Sándor egy rugós hintalovat ajándékozott a játszótérre; Orosz Szabolcs apuka kérésére munkahelye, a Beton Construct Kft. egy kamionnyi homokot adományozott, s azt a Sósút Agro Kft. társulástól Füzesi Tibor ingyen a játszótérre rakodta; Nagy Sándor diószegi lakos ingyen végezte az asztalosmunkát. S a sornak itt még koránt sincs vége, hiszen sokan végeztek kedvezményes áron munká-

latokat, mint Gellért Ákos (földgyengetés), Gellért Csaba (fuvarozás), Drilla László, Drilla Zoltán és Tótfalusi Dániel (játszótérépítés), Drilla György (festés), Szabó Szabolcs (vasmunkák).

A gyülekezetből jó néhány férfi és ifjú (Petrila Pál, Orosz Krisztián, Igazság Gergő, id. Sabó Attila, Hosu Zsolt, Varga Lajos, Fodor József, Bádon Lajos, Kalmár Imre) önkéntes segítségével sikerült a homokot elteríteni, a szereléseket befejezni. Az utolsó simításokat, azaz a kerítés festését is önkéntesen végezte el 14 jankai fiatal, hogy a játszótér szépen és tisztán várja a falu gyermekeit.

A BGA támogatása mellett a Jankafalvi Református Egyházközség is kivette a részét a játszótér építéséből anyagi támogatással, sőt amint megtudtuk, még a hollandiai Rijssen testvérgyülekezete is besegített az önrészbe, hiszen az általuk adományozott használt ruhák értékesítéséből befolyó pénzt is erre a projektre fordította az egyházközség.

Istennek hála, a BGA-nak és minden adományozó, segítő embernek köszönet ezért a játszótérért. Reméljük, hogy a falu gyermekei sokáig fognak örülni a templomtéren épült játszótérnek.

FALU IVÁNKA

Fergeteges gyermeknap a Református Gimnáziumban

Az alsó tagozatos diákok élményekben gazdag, vidám gyermeknap-délelőttöt töltöttek együtt Szatmárnémetiben, a tanítónők szervezésében.

A Caritas szervezet támogatásával minden gyermek ajándékban, édességben részesült. A rendezvény az iskola falai között kezdődött, majd fokozva a hangulatot és az örömet, Mekker Melinda, Cuculeanu Andrea, Moroz Hannelore, Pándi Beáta és Máthé Gabriella tanító nénik, illetve Kristóf Mihály testnevelő tanár kíséretében a gyermekek kivonultak a

Kossuth kertbe, s aszfaltrajzokat készítettek, stafétajátékokat játszottak. A játszótér adta lehetőségeket kihasználva mindenki nagyon jól érezte magát, és alaposan elfáradt.

Minden kedves kis diáknak felhőtlen gyermekevéket kívánunk!

Tudnotok kell, a mi iskolánk falai között a legjobb helyen vagytok, ahol nemcsak az elméteket tágitjuk, de a szíveteket és a lelketeket is, hogy okos, érett, elfogadó keresztyén emberként erősítsétek nemzetünket!

MEKKER MELINDA

Angol nyelv tanulása partnerkapcsolatban

A Szatmárnémeti Református Gimnázium és a Rákóczi Ferenc Általános Iskola diákjai egy partnerkapcsolat keretében angolul tanulnak és ismerkednek ebben az iskolai évben is – közölte Apjok-Kun Noémi tanárnő.

A két iskola angol szakos tanárai, Apjok-Kun Noémi, Kurtinecz Gabriella és Simpf Mádálina már korábban is együttműködtek, a koronavírus-világjárvány előtti években több közös projektjük is volt. A pandémia miatt sok eseményről le kellett mondaniuk, nem találkozhattak, nem tarthattak angol vetélkedőket, mint azelőtt, de sok új dolgot is megtanultak. Soha ennyire nem voltak ráutalva az Internet nyújtotta lehetőségekre: megtanultak virtuálisan kommunikálni angolul.

Egy padlet segítségével egyfajta virtuális faliújságot készítettek a gyerekek, s a posztokat angolul írták. A gyermeknap közeledtével egy újabb feladatot teljesítettek, színes képeslapokat készítettek, és vidám gyermeknapot kívántak egymásnak angolul. A kijelölt feladat megvalósításában segítséget nyújtott a Református Gimnázium rajz szakos tanára, Igli Brigitta, akinek ezúton is köszönik, hogy ötleteket adott a képeslapok megszerkesztéséhez és kivitelezéséhez.

REFSZATMAR.EU

Presbiterképzés Tövisháton

Két és fél évvel ezelőtt, 2020 januárjában kezdődött el a Királyhágómelléki Református Egyházkerülethez tartozó Zilahi Egyházmegyében egy presbiterképzés-sorozat, de záró alkalmát a járványügyi vészhelyzet miatt nem lehetett megtartani. Erre a záró alkalomra idén májusban kerülhetett sor Szilágyfőkeresztúron, ugyancsak a Sárospataki Református Teológiai Akadémia (SRTA) tanárainak szolgálatával.

Tolnai Miklós helyi lelkipásztor Lk 16,13–15 alapján hirdette Isten ígését. „Kinek szolgálók?” – tette fel a kérdést az igehirdető. Kinek vagyok keze, szeme, lába? Kit képvislek? Kinek a nevében járok? Nem lehet megjátszani a reformátusságot, a presbiterséget, a diakóniát.

A „VÉNEK” KÜLDETÉSE

Fekete Károly, a KREKPSZ Zilahi Presbiteri Szövetségének elnöke köszöntötte a megjelenteket, majd dr. Dienes Dénes, az SRTA professzora a presbiteri tisztség bibliai alapjairól tartott előadást. Elmondta, hogy több említése is történik a „preszbüterosz” kifejezésnek az Újszövetségben. Szó szerint „idősebbek”-et jelent, Károlyi „vének”-kel adja vissza. Nem életkorbeli előrehaladottságot jelent, hanem bölcsességbeli érettséget egy gyülekezet vezetésére, gondozására.

Az „episzkoposz” ugyanaz a tisztség, de gazdagabb jelentésű: felülről, távolságból nézni, jobban átlátni. A többes számból kiderül, hogy egy-egy gyülekezetben több ilyen, önként vállalt, sokrétű feladatot hordozó tisztség is volt. A keresztyénség első 300 évében a keresztyénülözések miatt nagy kockázat volt presbiteri tisztséget vállalni.

Az ószövetségi hagyományt a keresztyénség átörököltette, általában férfiak töltötték be ezt, valamint a diakónusi tisztséget is. Később nem elég élethivatás mellett végezni, ezért a szolgálat professzionalizálódik, a presbiteri tisztségből nő ki tehát az igehirdetői tisztség. A római világ városi világ volt. Az istentisztelet elején összegyűjtött adományokat az alkalom végén szétosztották a szegények között. Mai fogalomhasználatunk alapján a római katolikus diakónusok a szerpap, a presbiterek az áldozópap szerepét töltik be. Ennek értelmében protestáns ember nem lehet presbiter.

ÚJRAÉRTELMEZETT SZEREPEK

A reformáció újraértelmezi a papság szerepét, hiszen Krisztus áldozata egyszeri és tökéletes volt, nem szabad és nem is kell Őt rendszeresen megáldozni, sem az áldozatot ismétlődően bemutatni. A legfőbb feladat

az igehirdetés lesz, az ige kerül a középpontba.

Az anyaszentegyház önmagát kormányozza, őrzi a „szent autonómiát”; a város, az állam alapvető feladata az, hogy megteremtse az ige hirdetésének feltételeit. Az állam kapja a fegyvert, az egyház az ígét.

Kálvin az állami tisztviselőket is presbitereknek nevezi. Az államot és az egyházat kizárólag a kormányzás tekintetében kell különválasztani. A Zwingli által korábban betiltott zsolttáreklést Kálvin vezeti be újra. Kálvin a lelkipásztort igehirdető presbiternek tekinti. Genf városát 12 körzetre osztja, a 12 presbiter egy-egy körzetet kap. A látogató presbiterek fő feladata a lelkigondozás és – szükség esetén – az egyházfegyelem gyakorlása.

A Magyar Királyságban a települések vezetői ambicionálták, hogy a gyülekezetben is ők vezethessenek. Az egyház vagyona a település tulajdonába került, azzal az önkormányzat gazdálkodott. 1812-ig a tanítót és a lelkipásztort a város elöljárósága választotta, egy év után, ha a maradni akart, marasztás volt, egyébként elbocsátották.

1699. és 1730. Között, az erőszakos ellenreformáció idején felbomlanak a régi, hagyományos protestáns közösségek. Mária Terézia kötelezővé teszi, hogy katolikusokat is telepítsenek be és válasszanak be a városi tanácsba.

A heidelbergi típusú presbitériumban a kurátor nem a presbitérium vezetője. Fő dolga a számadás, külső kérdések, templom és iskola kapcsolata, lelkészi jövedelmek stb. Míg a genfi presbitérium a lelkipásztor első számú munkatársa, addig a heidelbergi inkább politikai testület. A puritanizmus

bölcsője, az anglikán egyház tovább folytatja a reformációt, eltörli a püspöki és az esperesi tisztséget. Az Angliából hazajövő diákok ezt népszerűsítik, szinte követelik.

Kanizsai Pálfi János pápai esperes, későbbi dunántúli püspök hozza létre az első presbitériumot Pápán, 1615-ben, Lorántffy Zsuzsanna pedig Sárospatakon. Ezek egyházvédő, heidelbergi típusú presbitériumok. Az 1700-as évektől kezdődően – Tiszáninnen 1736-tól – minden gyülekezetnek kötelező a presbitériumok létrehozása, az addigi testületek „csak” konzisztóriumok (egyháztanácsok) voltak.

1734-től kezdődően a Bodroghözben már létezik egyházmegyei és egyházkerületi gondnoki tisztség. Az egyházkormányzás rendszere 1791-től kezdve nevezhető zsinat-presbiterinek. A budai zsinat ad teljes szabadságot, 150 kánon rendje szerint. A zsinaton a presbiteri és a lelkészi tisztségviselők azonos számban vesznek részt.

Az alkalom végén dr. Pásztor Gyula, az SRTA lelkipásztora a 100. zsolttár szavaival fejezte ki köszönetét a szervezőknek, az ellátásban szolgálóknak és azoknak, akik a helyet adták a képzés számára.

Az előadó a zsolttár alapján feltette a kérdést: lehet-e parancsba adni az örömet? Mit tegyünk, ha teher a szolgálat és nem öröm? Amire Isten felszólít, ahhoz mindig ígéretet fűz. Ma tehernek érzed, holnap nem így fogod érezni. „Én vagyok a te Urad, én alkottalak, melletted állok, képessé teszek mindarra, amire magadtól nem lennél képes. A rád bízott szolgálat az Úr ügye. A magáéba von be téged.”

Ősi földre gyűjtötte Isten a reformátusokat

– EGYSÉG NAPJA GYULAFEHÉRVÁRON

Először tartották a szórványban a magyar református egység napját. Isten a reformátusokat idén olyan ősi földre gyűjtötte, amely több mint ezer éve őseink munkálkodásának, örömeinek és bánatának tere. Május 20-án szórványközösségek templomait szentelték, május 21-én pedig Gyulafehérváron több mint kétezren voltak jelen úrvacsorai közösségekben. Az eseményt megtisztelte jelenlétével Novák Katalin magyar köztársasági elnök.

A Szatmári Református Egyházmegyéből pénteken hatan indultak útnak: dr. Király Lajos esperes, dr. Puskás Csaba főgondnok, Kiss József főjegyző, Molnár Csilla, az esperesi hivatal titkárnője, Székely Bernadett diakónus és Rácz Ervin ifjúsági előadó.

A FELTÁMADÁS „ÉLŐBEN”

Az első útjuk Marosszentimrére vezetett. Az Erdélyi Református Egyházkerületben a magyar református egység napjára készülve egyazon időben tíz megújított templom (Csombord, Magyarlapád, Székelykocsárd, Gyulafehérvár, Alvinc, Marosszentimre, Szászváros, Kéménd, Algyógy, Magyarigen és Boroskrakkó közösen) újraszentelése zajlott.

Marosszentimre temploma azt üzeni, hogy élünk, vagyunk, sőt leszünk ezen a tájon. Az Úr csodásan működik! – énekeltek a gyülekezet tagjai és a meghívottak, s volt olyan, aki úgy fogalmazott arról, hogy telefonján erről felvételt készített: „mintha a feltámadást közvetítettem volna egyenes adásban”.

Az istentiszteleten Csúry István királyhágómelléki püspök hirdetett ígét. Többek között Marosán Csaba színművész mondott verset.

Másnap közel 2500 résztvevővel zajlott le a magyar református egység napi ünnepe Gyulafehérváron. A Kárpát-medence minden szegletéből érkeztek a hívek, hogy együtt élhessék meg a református egyház közösségének összetartozását.

Az egységnap rendezvény Bethlen Gábor fejedelem szobrának leleplezésével indult az egykori Collegium Academicum épületének közelében. Deák Árpád nagyváradi szobrász alkotását Kató Béla püspök, Novák Katalin köztársasági elnök és Gabriel Pleșa gyulafehérvári polgármester tárta fel.

ÜNNEPI ISTENTISZTELET

Ezt követően az ünnepi istentisztelet kezdetén Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke házigazdaként köszöntötte a vendégeket. Novák Katalin köztársasági elnök beszédében elmondta: „Bethlen Gábor nem ereszt. És mi sem eresztjük Bethlen

Gábert. 400 év telt el, de bennünket ma is lenyűgöz és kötelez a református fejedelem, hogy építsünk téglából és habarcsból épületeket, igéből és hitből lelki, szellemi védőbástyákat. A kettő együtt, anyag és szellem, test és lélek – ez a templom... A köldöksinórt az anyaország és a tőle elszakított magyarok között soha nem fogjuk és nem hagyjuk elvágni” – mondta a szüntelenül mosolygó Novák Katalin.

Kelemen Hunor miniszterelnök-helyettes, a Romániai Magyar Demokrata Szövetség elnöke szerint Bethlen Gábor Kelet-Európában példaképként állhat bármelyik nemzet politikusa előtt.

Az istentiszteleten az apostoli köszöntést Csúry István királyhágómelléki püspök mondta el, a Róm 14,1–4 alapján a lekiót Géresi Róbert felvidéki püspök olvasta fel, a bűnvalló imát Zán Fábrián Sándor kárpátaljai püspök, a prófétai imát pedig Pásztor Dániel tiszáninneni püspök mondta el.

Balog Zoltán dunamelléki püspök a Zsolt 133 alapján hirdette az ígét: „Zarandokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben énekelnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.”

Az ige hirdetés során elhangzott: nehéz cipelni a magyar történelem terhét, tőle várni a megtartatást, mert a történelem önmagában nem tart meg. Az ige azt üzeni, jó közösségekben, együtt lenni – ez az ember alapvető állapota, teremtési rend. Az elmúlt hónapokban is megtapasztalhattuk azt, hogy mit jelent, ha egy emberként állunk ki a közösségért: Kárpátaljáért és azokért az ukránokért is, akik

oda menekülnek a háború elől. A szeretet az egyetlen, amely képes legyőzni a gyűlölködést, az elutasítást, a hamis propagandát” – mondta.

Az Úr imádságát Halász Béla délvidéki püspökkel mondhatták el a hívek, az úrasztalához Szenn Péter horvátországi püspök hívta a gyülekezetet. A szerzetesi ígét Fekete Károly tiszántúli püspök olvasta fel, majd Steinbach József dunántúli püspök mondott imát. Az Apostoli hitvallást Krasznai Csaba, az amerikai Kálvin Egyházkerület püspöke, a nyilvános vallástételt és fogadalmat, bűnbocsánat-hirdetést, meghívást az úrasztalához Vass Zoltán torontói lelkipásztor vezette. Záró áldást Kató Béla erdélyi püspök mondott.

Az ünnepi istentiszteleten a barátosi fűvöszenekar, a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium és a Kolozsvári Református Kollégium kórusa, valamint Péntek Attila kolozsvár-felsővárosi kántor és Domschy Mercédesz szolgált.

ÖLELÉS

Történt azonban egy olyan esemény is, ami mellett nem mehetünk el szó nélkül. Furcsa köztéték árnyékolta be a szoboravatást, hiszen egy román nacionalista tüntető egy bekeretezett Avram Iancu-portrét akart átadni a közjogi és egyházi méltóságoknak, majd hangosan követelte, hogy a magyarellenes román felkelő kapjon szobrot a városban. Az incidensről így számolt be a maszol.ro helyszíni tudósítója: „A pár perces eseményt kellemetlen incidens zavarta meg: a szigorú biztonsági intézkedések ellenére egy – román népviseletbe öltözött – férfi lépett oda a magyar államfőhöz és a püspökhöz, illetve a mellettük álló gyulafehérvári polgármesterhez, és egy bekeretezett Avram Iancu-portrét akart átadni, miközben a jelentős sajtónyilvánosság előtt hangosan azt követelte, hogy a román vezérnek avassanak szobrot és ne Bethlen Gábor erdélyi fejedelemnek.

A kellemetlen performansz közben sem az elnöki védelmet ellátó különleges szolgálatok, sem a rendőrség vagy a csendőrség nem lépett közbe. Végül Balog Zoltán, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke lépett oda és szólt hozzá, illetve bírta nyugalomra és távozásra a felháborodott román hazafit.”

Balog Zoltán református püspök alaposan meglepte a népviseletbe öltözött tüntetőt, hiszen odalépett hozzá, kezét nyújtott neki, majd pedig megölelte őt.

„Ne győztesse meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg” (Róm 12,21).

RÁCZ ERVIN

Felavatták a bihari esperesi hivatalt

Ünnepélyes keretek között avatták fel Nagyváradon május 15-én, vasárnap délután a Bihari Református Egyházmegye új székházát, a Sulyok István utcán, a református püspöki székház mellett. A rendezvény a Festum Varadinum részét képezte.

Az avatóünnepség vasárnap délután öt órától istentisztelettel kezdődött a nagyvárad-újvárosi református templomban. Igét hirdetett Csúry István, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke. Prédikációját a 24. zsoltárból vett igeszakaszra alapozta. Vezérgondolata az volt, hogy az embernek szüksége van a közvetlenül megelevenedő Istenre, és az Úr a mindennapjainkban is közel van az Ő szava által.

Az igehirdetés után Dénes István Lukács, a bihari egyházmegye esperese köszöntötte a megjelenteket, majd Brendus Réka, Magyarország Miniszterelnöksége Nemzetpolitikai Államtitkárságának főosztályvezetője szolt a templomban nagy számban egybegyűltekhez. Kiemelte, hogy felsorolni is nehéz, mi minden épült az elmúlt években a Kárpát-medencében a magyar kormány támogatásával, ezért is volt beszédének kulcsszava az építés. „Az építés akkor válik értelmessé, ha az közösségi térként szolgál” – fogalmazott Brendus Réka, hozzátéve, hogy ezekkel a beruházásokkal valójában otthont építenek a tanulásnak, a kultúrának stb., „mindezekkel együtt pedig otthont építünk a jövőnek”. Hangsúlyozta, hogy ismét felépült egy ingatlan, „de amit valójában építünk, azt nem fejeztük be, hiszen közösséget építünk, és ennek az építkezésnek csak kezdete van, de vége nincs”. Majd így folytatta: „Az egyház és a közélet a közösség építésére vállalkozott, és mindkettő hozzájárult önmagából azt, amitől a szülőföld a közösség otthonává válik: a hitet és az összetartozás érzését.” Egy hasonlattal élve elmondta, hogy a sivatag is attól hatalmas, hogy megszámlálhatatlan homokszem alkotja, „ezért én is úgy tekintek erre az esperesi hivatalra, mint a közösségépítés egyik homokszemére, mely a többi homokszemmel együtt a közösség szolgálatában áll”. A templomi ünnepség során a bihari egyházmegye elöljárói oklevelet és emléklakettet adtak át az egyházmegyét támogató közéleti személyiségeknek és a bihari egyházmegye egyházközségeinek.

AVATÓ

Ezt követően az ünneplők átvonultak a templomból az új esperesi hivatalba. Az egyházmegyei székhelyet a királyhágómelléki püspökség székhelyéhez építették hozzá, a két ingatlan építészeti egységet alkot a Sulyok István utcán. A ház előtti belső udvaron Cseke Attila fejlesztési, közizgatási és közmun-

kálatokért felelős miniszter idézte fel, milyen jelentős változásokon ment át ez a tér attól kezdve, hogy évekkel ezelőtt letették a püspöki palota alapkövét. „Tessék büszkének lenni azért, hogy néz ki most ez a tér, hiszen itt a semmiből kinőttek az épületek, itt a semmiből bölcsőde lett, az egyházkerület székháza lett, és a bihari esperesi hivatal székháza is lett.” Aláhúzta: büszkének kell lenni azért, hogy az esperesi hivatal egy Ghillányi úti tömbházlakásból egy ilyen impozáns székházba költözhetett. Elmondta, hogy a magyar nemzet több mint 1100 éves Kárpát-medencei múltjában számos jelentős történelmi mozzanat van, és ezek közé a fontos pillanatok közé tartoznak az olyan látszólag jelentéktlenebb momentumok is, mint például ez a mostani avatóünnepség, mert a magyar közösség fejlődéséhez, a magyarság megmaradásához az olyan intézmények is hozzájárulnak, mint a bihari református esperesi hivatal. „A közösség fejlődéséhez nagyon kellenek az intézményi hátterek is. Kisebbségi létünkben mindennapi kihívásnak látjuk, hogy intézményrendszereket építsünk, illetve hogy a meglévő intézményeket meg tudjuk tartani és fejleszteni tudjuk” – fogalmazott a miniszter.

MEGMARADÁSUNK JELE

A következő szónok, Dénes István Lukács elmondta, hogy a bihari egyházmegye régen dédelgetett terve vált valóra azzal, hogy méltó helyre költözött a Királyhágómelléki Református Egyházkerület legnagyobb egyházmegyéjének az esperesi hivatala. Felidézte, hogy 2017. november 14-én a Hegyközkovácsiban tartott egyházmegyei közgyűlésen határozták el: egyházmegyei székházat építenek a Sulyok István utcában, a püspökség közelében. Az épületet a magyar kormány anyagi támogatásával emelték, hangsúlyozta az esperes. „A falak építése jel, létezésünk, közösségünk létezésének letagadhatatlan jele. A történelem

nagy viharaiiban csak a saját kezünkkel épített falaink tanúskodnak mellettünk, minden más elhazudható. Megtanultuk, hogy a nagy történelmi ígéretek megszeghetők, a szerződések és hiteles írások meghamisíthatónak bizonyulhatnak, csak falaink mint az újrakezdés biztos alapjai maradnak meg. (...) Ez az épület annak a biztos jele, hogy mint élő kövek lelki házzá is akarunk épülni. Ugyanakkor a falak otthont is jelentenek. A falak által teremtett lelki otthon az egyház élete-rejének a jele is” – fogalmazott Dénes István Lukács.

A továbbiakban közölte, hogy az egyházmegyei székház négyszintes épület, alagsorában kapott helyet az egyházmegyei levéltár. A pince raktárhelyiségként is használható, és mint az esperes emlékeztetett rá, már többször is gyűjtöttek itt a kárpátaljai testvérek számára. Az épület első szintje az ügyintézés helyszíne, de az ingatlanban helyet kapott egy nagyobb tanácskozóterem is, a tetőtér beépítésével pedig teret nyújtanak arra, hogy a belmissziós tevékenységek szervezettebb formában történjenek, ugyanis mint elmondta, az esperesi hivatal háttérintézményként támogatója kíván lenni a missziós és a diakóniai tevékenységnek. „Ez az épület egy bástyája egyházunknak. Közösségközpontú egyházi életünk védelmező falait együtt építettük meg. Feladatunk a várfalakra állni és tartalommal megtölteni” – zárta szavait az esperes.

A beszédek után Csúry István püspök megáldotta az épületet, amelybe egyébként már tavaly ősszel beköltözött az esperesi hivatal, de a járvány miatt mindeddig nem volt alkalom avatóünnepséget tartani. A szalagátvágás után a jelenlevők, a bihari egyházmegye egyházközségeinek képviselői és a meghívott vendégek közösen elénekelték a Himnuszot, majd az érdeklődők végigjárták az épületet. Az ünnepség szeretetvendégséggel zárult.

„A drogosok tanítottak meg arra, hogyan kell szeretni”

– EGY FIATAL MAGYAR MISSZIONÁRIUS BRAZÍLIÁBAN

Fejér Domonkos egy 24 éves, élettel és hittel teli fiatal, aki nap mint nap megéli az Istenre való hagyatkozást. Néhány éve kezdte meg misszióját Brazíliában, ahol a Fazenda Esperança közösség keretében drogosokkal él együtt, így segítve őket a gyógyulásban.

Doma a 777-nek őszintén beszélt arról, hogy mi segítette ahhoz, hogy nekivágjon ennek a kalandnak, hogyan formálódott a személyisége és az istenkapcsolata a misszió során, milyen a brazil élet, és hogy miért életre szólók az itt szerzett tapasztalatok.

– Miért dönt úgy egy srác, hogy a gimnázium után nem sokkal nekivág a világnak?

– 19 éves koromban elég rendezetlen volt az életem. A gimnázium vége óta hivatáskriszisen voltam, mert nem tudtam, mi legyen a szakmám. Az egyetemen eltöltöttem egy évet semmittevéssé állt; bár bejártam az órákra, nem volt motivációm tanulni. Egy idő után nagyon ellaposodott az életem. Nem volt jó az istenkapcsolatom, nem is jártam minden vasárnap templomba, és elvesztettem a hitemet, közben pedig problémám volt a pornográfiaival. A pornófüggőségem rossz hatással volt a kapcsolataimra és saját magamra is, hiszen amikor az ember csak magával foglalkozik és a kényelmi zónájában él, egy idő után rájön arra, hogy semmi értelme az életének. Egy kicsit én is eljutottam eddig a pontig, volt egy depressziósabb időszakom. Közben pedig nagyon éreztem Istentől a hívást, de nem tudtam, hogy pontosan mire. A Shalom Közösséggel akkoriban minimálisan voltam kapcsolatban, és anyukám, aki mélyen hívő katolikus, elküldött az egyik nyári táborukba. Hatalmas élmény volt ez, mert a közösség tagjai által másfajta tapasztalatot szereztem egy vallásos közegről. A brazil misszionáriusok lazák voltak és viccesek, a nemzetköziséget pedig mindig is szerettem. Megkértem a misszionáriusokat, hogy hadd menjek ki velük egy évre Európa valamelyik országába, és Németországot javasolták, mivel beszéltem már a nyelvet. Ott egy évet töltöttem el önkéntesként; ez volt tehát az első lépésem Isten felé.

– Az első állomásod tehát Németország volt, viszont már két éve Brazíliában élsz misszionáriusként. Hogy jutottál ki oda?

– A németországi kintlétem alatt a Shalom közösség engem kért meg, hogy furikázzak egy papot, aki gyorshajtás miatt elvesztette a jogsiját. Ő Pater Paulus volt, egy 73 éves atya, aki a Fazenda Esperança közösség alapítójának a testvére. Nagyon élveztem ezeket a közös utakat vele; hetente elmentünk fazendákat (azaz drogterápiás otthonokat) és

időseket látogatni. Azt láttam az atyán, hogy nagyon konkrétan megéli az Isten szavát, a hite nem maradt meg teóriának. Elfeledkezett magáról, hogy egészen oda tudjon figyelni a mellette lévő emberre. Az ő személyét és életét látva kezdett megerősödni az istenkapcsolatom. Sose tartott nekem nagy előadásokat a hitről; a legegyszerűbb dolgokat mondta, egy-két mondatot, amiben minden benne volt. Nagyon megszeretett engem, és mondhatni, fiává fogadott ezekben az időkben. Körülbelül fél év után meghívott, hogy menjek Brazíliába, és legyek egy fazendában önkéntes. Először kicsit megijedtem, de aztán sikerült igent mondanom, mert azt éreztem, hogy Isten hív engem oda. Így jutottam tehát ki Brazíliába, így kezdődött a misszióm. A repülőjegyre nem volt pénzem, de Pater Paulus mindent kifizetett, ez is isteni gondviselés volt. Ha Isten hív valahova, akkor meg is ad hozzá minden szükségességet. A Brazíliában töltött első három hét maga volt a paradicsom, mert egy tengerparti városban nyaraltunk, ahol ott volt Frei Hans, a Fazenda alapítója is. Ez hatalmas kegyelem volt. Isten, amikor meghív valahova, akkor mindig ad egy kis feltámadást, egy ajándékot.

– Hogyan jöttek létre ezek a fazendák – vagy ahogyan mi hívnánk, drogterápiás otthonok?

– A Fazenda Esperança 1983-ban alakult Brazíliában, Nelson, egy húszéves srác és Frei Hans, egy német pap kezdeményezésére. Frei Hansra nagy hatással volt a Fokoláre Mozgalmak lelkisége. Papként Brazíliába került, ahol

a prédikációiban sokat beszélt arról, milyen fontos Isten szavát konkrét szeretet-tettekben megvalósítani. Fiatalok egy csoportját – köztük Nelsont – megérintették a beszédei és tettei, és ők is elkezdtek megélni Isten szavát.

Nelson felfigyelt arra, hogy mennyi drogos van az utcákon, és látta azt is, hogy milyen boldogtalanok. És akkor kezdett közeledni hozzájuk. Nem beszélt sokat az Istenről, hanem egyszerűen egyé vált velük; nem azzal, hogy ő is csúnyán beszélt, hanem csak ott volt velük, és szerette őket. Pál apostol egyik mondata motiválta: „A gyöngék közt gyöngé lettem, hogy megnyerjem a gyöngéket.” Például amikor valakinek születésnapja volt, akkor Nelson hazament, sütött egy tortát, és meghívta a drogos fiút, hogy együtt ünnepeljenek. Vagy volt, hogy a biciklijét, amit mindennap használt munkába menet, odaadta egyikőjüknek. Ezek azért elég erős tettek szerintem, és a szeretete megérintette a drogosok szívét. Egyikőjük elmondta Nelsonnak, hogy gyógyulása érdekében segítségre van szüksége; valakire, aki 24 órában vele van. Nelson vállalta a feladatot, és édesapja házában alakított ki otthonot a drogosok számára. Így alakult ki a Fazenda Esperança; egy közösség, ahol a segítők együtt élnek, együtt dolgoznak a rászorulókkal, elsősorban a drogfüggőkkel.

Azóta sok minden kialakult a közösségben, és az isteni gondviselés már a kezdetektől működésbe lépett; egyre több földet, házat kaptak, ma pedig már 156 fazenda működik világszerte. Az emberek nagyon megszerették ezt a missziót, híres lett Brazíliában, ahol

komoly drogproblémák vannak. A módszer maga nagyon sikeres, mert nem a függőséget helyezi fókuszba, hanem az embert. A drog csak a jéghegy csúcsa.

A fazenda módszere a belső drogokat gyógyítja, amelyek mindannyiunkban ott vannak. Én is folyamatosan gyógyulok, bár nem vagyok drogos.

Ma már vannak házak az AIDS-esek számára, utcagyerekeknek, öregeknek, betegeknek is. Frei Hans nagyon nyitott a mi ötleteinkre, és Isten felé is. Mindig mondja, hogy a Fazendát nem ő, hanem Isten alapította, és ha bármi jót tesz, az Istentől jön. Mára a pápa is elismerte a közösséget, melynek karizmája három elemből áll: spiritualitás, közösségi élet, munka. Ez a három összefügg, tehát olyan nincs, hogy valaki jó a spiritualitás terén, de ezt nem lehet látni a munkavégzésében vagy a közösségi életben. Amikor valaki jó kapcsolatban van Istennel, azt a tettei mutatják meg. A spirituális tehát nemcsak abból áll, hogy egyedül imádkozol, hanem az is ide tartozik, amikor konkrétan szeretsz valakit.

– **Hogy néz ki egy napotok a fazendában?**

– Minden reggelt rózsafüzérrel kezdünk, ezután délelőtt három órán át dolgozunk, majd ebédelünk, és van egy kis szünetünk. Délután megint három óra munka, este pedig különböző programok vannak. Például szokott lenni közös megosztás, mikor elmondjuk, mit élünk éppen lelkiekben. A fazendába egyébként hittől, vallástól függetlenül bárkit befogadunk, ateistákat is. De a megosztás mindenki számára fontos, mert a drogosok múltja terhelte, és nehezen beszélnek a fájdalmaikról. Akik hozzánk jönnek, azoknak 70 százalékát megerősítették gyerekkorukban, vagy az édesanyjuk prostituált volt, és sokszor gyilkosságokat láttak. Ezek

a tragédiák mind bennük élnek. Szégyellenek ezekről beszélni, a fazendában azonban bekapcsolódnak a lelki megosztásba, ami sokat segít nekik a feldolgozásban. Találkoztam olyannal, aki elmondta, hogy embert ölt. Vagy más, aki mondta, hogy gyerekkorában megerősítették, és utána ő maga is gyerekeket erősített. És ezt szemtől szembe bevallotta nekem.

Ezekben a helyzetekben, hogyha szeretettel meghallgatod a másikat, nem ítéled el – ez nagyon fontos –, hanem ott vagy számára, és megmondod neki, hogy te nem vagy egy szörny... akkor olyan kegyelmet tapasztal meg, amit talán azelőtt soha, hiszen az utcán mindenki elítélte őt. Mindenki azt gondolta, hogy semmire nem jók. De Isten mindig mindenki bíz, függetlenül attól, hogy mit csináltál, és a fazendában is nagyon fontos, hogy mindenki higgyünk. Nekünk, misszionáriusoknak jó pásztornak kell lennünk, akik akkor is utána mennek az elveszett juhoknak, amikor úgy tűnik, hogy menthetetlen a helyzet, az ember. Nagyon örülnék annak, ha azok az emberek, akik gyakran elítélnék másokat, eltöltenének egy évet nálunk. Így megtapasztalnák azt, hogy mielőtt ítélnének, lehet, hogy meg kellene nézniük, milyen a másik ember múltja. Régen én is könnyen bíráltam másokat, és előfordul ma is, de fejlődöm. Fontos, hogy amint megszületik egy ítélet bennem, azt gyorsan elvágjam, így kontrolláljam a gondolataim.

– **Beszéltél már arról, hogy a drogosok története hallatán vissza tudtad fogni az ítélezést. Mit tanultál még általuk?**

– Mivel együtt élek velük, együtt dolgozunk és takarítunk, a munka során sokat tanultam tőlük, például hogy minden kis dologgal kezdődik. Van, hogy valaki kint

hagyja a ruháját, és akkor más szeretetből kimossa azt – kézzel. Vagy elmosogatják más evőeszközét. Sokszor beleesünk abba a hibába, hogy meg akarjuk változtatni a világot, nagy álmaink vannak, miközben kis dolgokkal kezdődik a környezetünk formálása. A drogosok tanítottak meg arra, hogyan kell szeretni.

Fontos volt az is, hogy meghallgassam őket, figyelmet szenteljek nekik. Később nagyobb felelősséget kaptam, mert egy háznak lettem a koordinátora, ami vezető szerep, és egyben példaképnek is kellett lennem. Fontos, hogy mindig két koordinátor van azért, hogy Jézus köztük legyen; hogyha egy lenne, akkor abba a hibába esnénk, hogy elbázzuk magunkat, de ha ketten vagyunk, akkor gyakran meg kell halni a saját akaratunknak. És erre tanítjuk a drogosokat is; hogy megtanuljanak kilépni a komfortzónájukból, hogy elfelejtsek azt, amit ők akarnak. Azáltal, hogy belül kiüresednek, be tudják engedni a kegyelmet.

– **Milyen új arcait tapasztaltad meg Istennek a misszió alatt?**

– A legerősebb talán az elhagyott Jézus megtapasztalása volt. Amikor Jézus a kereszten függött, azt mondta: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Ez a mondat a mai napig meghatározza az istenkapcsolatom, és segít, hogy a krízishelyzetekben át tudjam ölelni a fájdalmat. Ha nehézség ér, nem szabad, hogy leragadjak és magamat sajnáltassam, mert ezzel én is magára hagyom Jézust a kereszten. Ő egész életében szeretett, aztán elítélték, pedig ártatlan volt. Felismertem, hogy el kell veszítenem a büszkeségem, korábban ugyanis, ha valaki rosszat mondott rólam, nagyon felzaklatódtam.

A fazenda megtanított csendesen szenvedni.

A kereszt átölelése ezt jelenti: a fájdalmaid ellenére szeretsz tovább ugyanúgy, és nem mutatsz ki, hogy mennyire szenvedsz. Ez nyilván nagyon nehéz, és fontos az, hogy néhány emberrel megoszod a nehézséged, de nem szabad megállnod a szeretetben. Így jön majd el a feltámadás, ami hatalmas öröm. Ha a keresztünket magunkra vesszük, olyan dolgokat tudunk átélni, amiket talán soha nem tudtunk volna. Öleld át, és ez az, ami segít abban, hogy fejlődj.

– **Milyen gondolatot viszel magaddal az előtted álló időszakra?**

– A fazendában Frei Hans és Nelson minden nap végén csak annyit kérdez: szerettél ma? Nem azt kérdezik, hogy milyen az istenkapcsolatod, hogyan imádkoztál, csak annyit, hogy hogyan szerettél aznap, milyen tapasztalatod van. Jézus is ugyanezt fogja kérdezni tőlünk a halálunk után. És mit viszünk magunkkal a mennybe? Azt a szeretetet, amit adtunk, és ami a szívünkben van.

VÁLASZTÁSI ÜTEMTERV a 2022. évi tisztújításokra

EGYHÁZMEGYEI TISZTÚJÍTÁSOK

- júl. 4. – júl. 18. – jelölécédulák kikézésbesítése, presbiteri gyűlések megtartása
- júl. 21–23. – jelölő közgyűlés
- júl. 24. – aug. 7. – óvások
- aug. 8. – aug. 17. – elbírálás
- aug. 22–27. – választóközgyűlés
- aug. 28. – szept. 11. – fellebbezések
- szept. 12–21. – elbírálás, kiértékelés
- szept. 22. – okt. 9. – alakuló közgyűlés /eskütétel/

EGYHÁZKERÜLETI TISZTÚJÍTÁSOK

- júl. 21–23. – jelölécédulák kikézésbesítése
- július 24–aug. 21. – presbiteri gyűlések megtartása
- aug. 22–27. – jelölő közgyűlés
- aug. 28. – szept. 3. – EVB általi összesítés
- szept. 3. – szept. 25. – jelölések közzététele
- szept. 26 – okt. 10. – óvások
- okt. 11–20. – óvások elbírálása
- okt. 21. – választóközgyűlés
- okt. 22. – nov. 5. – fellebbezések
- nov. 6. – nov. 15. – elbírálás
- dec. 9. – alakuló közgyűlés /eskütétel/

Nyerj, hogy nyerhessünk!

Kisorsolták a *Nyerj, hogy nyerhessünk!* népszámlálási nyereményjáték eredményét – adták hírül a nepszamlalas.ro honlapon. A nyereményjátékba összesen 16 444 népszámlálási részvételi igazolás érkezett be. Az ügyvéd jelenlétében zajlott véletlenszerű kiválasztáson alapuló, elektronikus sorsoláson a játék tíz szerencsés résztvevője egy-egy iPhone-t nyert, illetve az általuk kiválasztott oktatási intézmény egy okostáblával lett gazdagabb. A nyertesek között van a nagyváradi Petrikó Ildikó (tördelőszerkesztőnk), aki által a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium részesült okostáblában.

Miért nem superhósként jött el közénk Jézus?

Jézus, bár nem öltött Superman-jelmezt, az emberiség megváltójaként mutatkozott be. Vajon könnyebben elfogadják az emberek, ha ő is a superhős-kliséket hozza? Isten vajon miért döntött úgy, hogy egy törekény csecsemőként jön el közénk, és nem egy erős superhósként?

Az ószövetségi zsidóság is egy supermanhez hasonló figuraként képzelte el a Messiást.

Aztán eljött Jézus, és a legtöbben nem tudták elfogadni azt a messiási karaktert, aki Benne érkezett.

Azóta eltelt kétezer év, de még mindig nehéz sokaknak elfogadni, hogy Ő az a hős, akire vártunk.

A Supermanről szóló egyik legújabb filmben a rendező nem titkolta, hogy több elemet a Bibliából vett át. Az „S” ebben a filmben már nem a Superman rövidítése, hanem a remény jele: az ő véréből lehetne újjáteremteni a világot. Mi épp abban hiszünk, hogy Jézus teste és vére az eucharishtiában megújít minket.

A film egyik legérdekesebb jelenete, amikor Clark azon vívódik, hogy feladja-e magát a főgonosznak. Mi van eközben a háttérben? Jézus ábrázolása a Gecsemáné-kertben, amikor az elfogatása előtt próbálja elfogadni a küldetését, amellyel megválthatja az emberiséget.

Tehát Jézus vajon miért nem ilyen hős alakjában jött el közénk? Egyrészt gondoljuk el, ha lenne valaki, aki emberfeletti erővel rendelkezne, és ő kezdene el biztatni, hogy küzdjünk meg az életben a problémáinkkal – azt nem éreznénk fairnek, azt mondhatnánk, „te könnyen beszélsz”. Másrészt Isten baráti, atyai kapcsolatot akar velünk ápolni, meg szeretne tanítani bennünket az életre, ehhez pedig napi kapcsolatra van szükség – egy superhósszal ez nem lehetséges. Jézusnak biztos könnyebb lett volna, ha Supermanként jön el közénk, Ő azonban soha nem azt kereste, hogy neki mi a könnyebb, hanem azt, hogy nekünk mi a legjobb.

777BLOG.HU

Fricska – A te történeted

Van egy történet egy férfiról, aki szerette volna látni és hallani Istent. Ezért kiment a hegytetőre, s ott kiabálni és könyörögni kezdett Istenhez: „Beszélj hozzám!” És egy kismadár elkezdett énekelni. Ő kiábrándultan ismét könyörögve fordult Istenhez, hogy beszéljen velem. De csak a távolban játszó gyerekek hangját hallotta. „Kérlek, érints meg!” – kiáltott fel, és a szél megsimogatta az arcát. Ekkor bátoritanul, mert nem talált kedvességet Isten előtt, így kezdett imádkozni, „Isten!

Mutasd meg magad nekem!” Egy pillangó repült el előtte.

Amikor hazaért, meg volt róla győződve, hogy Isten elhagyta. Ekkor kislánya futott elé, és megölelte. De ő még mindig úgy érezte, hogy elhagyta Isten.

Ha hallunk egy ilyen történetet, máris könnyebben meglátjuk Istent. De ebben a történetben olyan biztos volt a férfi, hogy tudja, mit jelent látni és hallani Istent, mint mi, akik tudjuk, hogy általában mi a történet vége.

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felölös szerkesztő: Ghidea-Szabó József Levente. Hírszerkesztő: Tokár Sándor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Erdei-Árva István Béla, Fábán Tibor, Tokár Sándor, Törös Beáta, Wagner Erik. Szerkesztőségünk postacíme: Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Bihar megye, irányítószám: 410202. Tel.: 0765-926002, 0259-435386. E-mail: harangszoujsag@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujsag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szent István Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hívtalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldünk vissza.